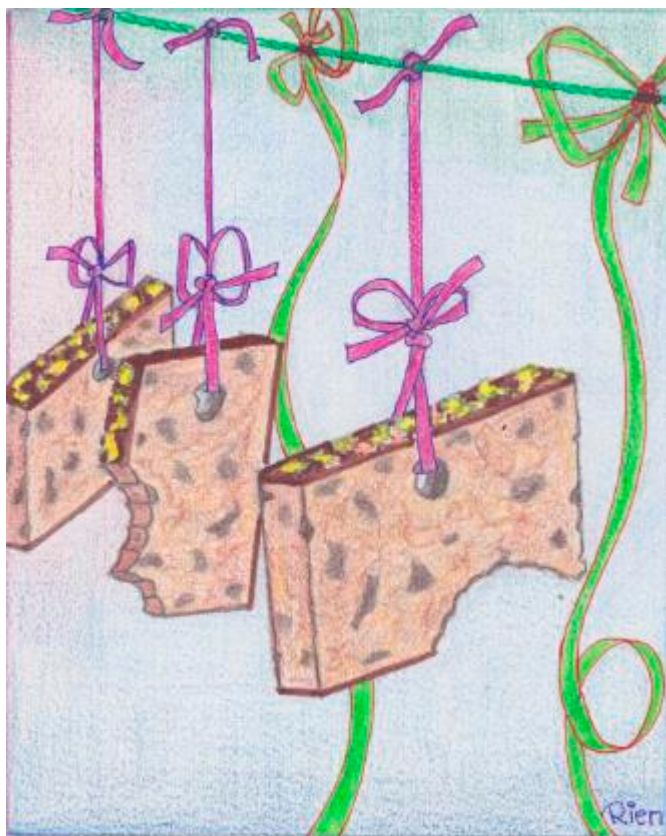

voyk
AK

Vereniging ouders van een vermoord kind

Cocon

Een schaduw, levenslang
EEN SCADUW, LEVENSLANG

JAARGANG 15 NUMMER 4

DECEMBER 2015

Cocon is het ledenblad van de Vereniging ouders van een vermoord kind

Redactie en bestuur

REDACTIE COCON

Paul Kuiper tel. 074-2439826
Rien Verbiest tel. 023-5263518/06-51346075

kuiper.p@tiscali.nl
rienverc@xs4all.nl

Reacties, verhalen, gedichten en nieuws naar:
Rien Verbiest
Rechthuisstraat 24
2024ED HAARLEM

De volgende Cocon verschijnt op 12 maart 2016.
Kopij vóór 14 februari 2016 versturen naar het redactieadres.
De redactie behoudt zich het recht voor te lange bijdragen indien nodig in te korten.

BESTUUR VOVK

Jan van Kleeff voorzitter
Ron Sluijs secretaris
Frans Martens penningmeester
Annie Beerkens bestuurslid

telefoon 06-46 09 88 71
Samenweid 42, 1935 AX Egmond-Binnen
bankrekening: ING 28 33 50

VAN DE REDACTIE

Geen cryptogram is veilig voor mij, want ik vind het altijd een uitdaging om achter de gedachtenkronkels van de schrijver te komen.

Zo stond laatst in de Elsevier de volgende omschrijving: '*variatie bij de koffie*'. En de oplossing was: 'dat is andere koek'. Je moet er maar op komen.

Daar moest ik aan denken toen mijn collega-redacteur, Rien, mij de voorplaat stuurde. Het is tussen ons de gewoonte geworden dat Rien de voorplaat stuurt en dat ik, daardoor geïnspireerd, er een redactioneel verhaal bij schrijf.

We leven als vereniging in een jubileumjaar, het zal niemand ontgaan zijn: 20 jaar VOVK. Een gedenkwaardig jubileum, al blijf ik, het zij nogmaals gezegd, een wat wrang woord vinden, want wat valt er te vieren? Is er een juichstemming?

Nou, dat laatste in ieder geval niet, want de reden waarom onze vereniging bestaat is bepaald niet iets om te juichen. Maar valt er iets te vieren? Ja, dat wel. Wie het verhaal leest dat Frank van Dijk in dit nummer van de Cocon schrijft, ziet dat er in de loop van de VOVK-geschiedenis toch zeker resultaten zijn bereikt op het gebied van de rechtspraak, op het gebied van slachtofferbegeleiding. Dat zijn dingen waar we met enige trots op terug kunnen kijken.

Terugkijken – ja, dat doen we eigenlijk vaak. We kijken regelmatig naar de tijd toen alles nog goed was, toen ons kind er nog was, toen we nog een onbezorgd leven konden leiden. Maar voor velen van ons is het na die rampzalige dag toch eerder 'een leven lijden' geworden.

Terugkijken – ach, er is niets mis mee. Hoe ouder je wordt, hoe meer je hebt om naar terug te kijken, want je verleden wordt steeds groter. Maar vooruitkijken – dat is lastiger. Mensen zeggen wel eens: "Als ik alles van tevoren had geweten, dan...." Ik moet er niet aan denken dat ik alles van tevoren had geweten: je zou er stapelgek van worden, want dan zou je er alles aan gedaan hebben om te voorkomen dat de ramp zich zou voltrekken. Maar tegelijkertijd besef je dat dat niet kan – alles van tevoren weten. En bovendien: het feit zou toch gebeurd zijn.

Vooruitkijken op wat er rond de VOVK, ADS en VVRS gaat gebeuren, is iets gemakkelijker,

want wat er gaat gebeuren is een gevolg van genomen besluiten na lange voorbesprekingen. War er met de Cocon gaat gebeuren is op het moment dat we dit schrijven – eind oktober – nog volstrekt onduidelijk. Er kan van alles mee gebeuren.

Maar terug naar de voorplaat. Toen we aan dit kalenderjaar begonnen met de Cocon, stond het vast dat we aandacht zouden gaan besteden aan de leden van het eerste uur, aan hen die aan de wieg van de vereniging hebben gestaan. U hebt er uitgebreid over kunnen **lezen** in de al verschenen nummers van de Cocon. Rien heeft stad en land afgereisd om met mensen te kunnen praten en hun verhaal op te schrijven.

Maar nu is – zij het een beetje plat gezegd – de koek op. Ook aan deze verhalencyclus is met dit nummer een eind gekomen. Er schiet me nog een verjaardag van lang geleden te binnen. Hoogtepunt was het koekhappen, vooral uiterst vermakelijk voor degenen die niet aan de beurt waren. Maar we zorgden er wel altijd voor dat iedereen een beurt kreeg en ook dat iedereen iets kreeg.

Het is verleidelijk om eens uit te zoeken in welke spreekwoorden 'koek' voor komt.

Ik noem er 2:

- het is koek en ei tussen hen
- iets voor zoete koek aannemen

Waar de eerste uitdrukking bij de VOVK op van toepassing is, weet ik niet. Wel weet ik dat pittige meningsverschillen vaak meer resultaat hebben dan als het altijd maar 'koek en ei' is. Trouwens, ik heb al lang geleden begrepen dat de leden van onze vereniging er niet bij gebaat zijn alles voor zoete koek aan te nemen. Dan zouden we nooit bereikt hebben wat we tot nu toe hebben kunnen realiseren.

Hoe de toekomst er voor de VOVK en de Cocon er ook uit gaat zien, de redactie wenst u een toekomst toe waarin het verleden uiteraard een onuitwisbare rol zal blijven spelen, maar waarin wij u toch ook veel licht toewensen.

Namens de redactie,
Paul Kuiper

VAN HET BESTUUR

In de laatste maanden van het jaar vinden traditiegetrouw een aantal grote evenementen plaats, waar het VOVK bestuur in mindere of meerdere mate bij betrokken is.

Zoals de DHG op 19 september in Ommen. Een zeer geslaagde dag met veel belangstelling van zowel nabestaanden als vertegenwoordigers van externe partijen. Helaas regende het flink toen met het namenlint werd gelopen met als gevolg dat er minder mensen langs de route stonden dan gebruikelijk.

Openbrekende wolken vormen een hartje

Volgend jaar is de beurt aan het “Westen” om de DHG te organiseren.

Ook de Lichtjesavond op 7 november bij het monument “Het Onbevattelijke “ in De Wijk, waarvan de organisatie in handen was van VVRS, trok veel belangstellenden. Helaas werkte ook op deze avond het weer niet echt mee. Desalniettemin was het een geslaagde avond.

Op 12 december vindt onze jaarlijkse herdenkingsbijeenkomst en -concert in Leusden plaats. Het bestuur is druk in de weer om er weer een waardige en gedenkwaardige herdenking van te maken. Ook dit jaar is Leo Fijen te gast en is het de bedoeling dat hij in deze bijeenkomst tot erelid van de VOVK zal worden benoemd. Het oorspronkelijke plan om Leo Fijen tijdens ons lustrum op de familiedag in juni tot erelid te benoemen ging helaas niet

door omdat hij op het laatste moment verhinderd was. We rekenen, zoals elk jaar weer, op een grote opkomst.

Begin september werd er gewandeld in de bossen van Leusden. Na een korte rit met de auto naar het start-en eindpunt, werd een uitgezette wandeling van de VVV gevolgd. Er werd volop met elkaar gesproken en de wandeling was al weer voorbij voor men het in de gaten had.

Ron Sluijs en ondergetekende waren op uitnodiging van het Ministerie van Veiligheid en Justitie bij een breed opgezet overleg over de haalbaarheid van spreekrecht bij TBS verlengingszittingen. Dit n.a.v. de aangenomen “motie Kooijman” tijdens de behandeling in de Tweede Kamer van de uitbreiding van het spreekrecht in strafzaken eerder dit jaar. Een nuttig overleg om het standpunt van de lotgenotenorganisaties te laten horen. Wordt vervolgd.

Tijdens het schrijven van dit stukje had de bijeenkomst op 14 november in Leusden nog niet plaats gevonden. Als gastspreker was Victor Jammers (lid Raad van Bestuur SHN) uitgenodigd. In zijn voordracht zou hij, naast algemene informatie over SHN, ook ingaan op de problematiek als gevolg van moord in het buitenland. Helaas voor een aantal van onze leden nog steeds onderbelicht.

De afgelopen maanden hebben de FNG bestuurders veel tijd en energie gestoken in overleg over de voorgenomen fusie van de drie lotgenotenorganisaties. In detail zijn talloze onderwerpen besproken en lag het FNG bestuur op koers om voorstellen te formuleren en in extra algemene ledenvergaderingen (bij de verenigingen VOVK en VVRS) de leden toestemming te vragen om de fusie goed te keuren.

Zoals u inmiddels door het bestuur bent geïnformeerd, liep het anders. De VOVK vertegenwoordigers in het FNG bestuur kwamen eind oktober tot de conclusie dat als gevolg van een vertrouwensbreuk tussen de fusiepartners de basis ontbrak om de gezamenlijke gesprekken over een volledig samengaan voort te zetten. Dit betekende de facto het einde van de fusie. Vooralsnog heeft dit geen consequenties voor het samenwerkingsverband FNG.

Jan van Kleeff
Voorzitter VOVK

19 SEPTEMBER 2015

De zaterdag in week 38 – een vrij zakelijk begrip. Maar niet voor vele, vele mensen die getroffen zijn door de gevolgen van geweld: je kind is vermoord of wat je ook maar is aangedaan door toedoen van een ander.

De zaterdag in week 38 is sinds jaar en dag de Dag Herdenken Geweldsslachtoffers. Telkens in een ander deel van het land en dit jaar was het in Ommen. Zoals altijd was de organisatie weer perfect, want je merkte er niets van. De inschrijving, de ontvangst, de koffie, de broodjes, de gedichten, de toespraken, de foto's, de wandeling met het lint door het centrum van Ommen, het buffet, alles was er gewoon alsof men daar niet anders gewend is. En dat is goed zo.

Ontroerend is de tafel met foto's: daar zijn ze, zij die er niet meer zijn. Verdriet, samengebald op een tafel.

Een burgemeester die een warme inleidende toespraak houdt. Een hoogleraar die de gevolgen van geweld op nabestaanden belicht. Een advocaat die beide partijen kent: de dader en het slachtoffer, de nabestaanden.

Jonge meisjes die prachtige liederen zingen. Een zanger die het verdriet klank geeft. Een lotgenoot die zijn verdriet, nee, ons verdriet in een lied vertolkt.

En niet te vergeten de gesprekken die we met elkaar hebben gevoerd!

Een blik uit het tentraam en je ziet de molen staan, de wieden in de zogenaamde rouwstand. (zie op blz. 20 van dit nummer meer hierover)

En dan loop je met het lint waar de naam van je kind op staat door Ommen en dan begint het zomaar hard te regenen – dat kun je niet organiseren. Wat je wel kunt organiseren zijn de regencapes die plotseling beschikbaar waren. De zaterdag in week 38 – wat een dag!

Paul Kuiper

STRENGER STRAFFEN?

prof. dr. A. PEMBERTON

Geachte excellentie, aanwezigen, andere genodigden,

De organisatie is zo vriendelijk geweest om mij het woord te geven om iets te zeggen over de gevolgen van moord voor nabestaanden. Dat is bijzondere eer, maar tegelijk een buitengewoon moeilijke taak. Ik sta hier voor u, een groep van honderden mensen, die namelijk allen beter weten dan ik wat deze gevolgen zijn. Niet alleen zijn de gevolgen van moord nauwelijks te bevatten voor iemand die dit niet persoonlijk heeft meegemaakt, maar bovendien is het ook voor een ieder een unieke ervaring: een algemene omschrijving van uw verhaal is vooral ontoereikend.

Een paar zaken die ik zelf heb geleerd wil ik nochtans met u delen. In de eerste plaats moet ik ook vandaag hier weer sterk denken aan de joodse filosoof en journaliste Hannah Arendt,

die na de Tweede Wereldoorlog schreef, dat 'De enormiteit van het kwaad de grenzen van het recht explodeert'. Dat is ook wat ik steeds in de ervaringen van nabestaanden van moord terug zie. Er is geen strafmaat, geen compensatie, geen herstelmaatregel die ook maar in de buurt komt van het antwoord op de enorme impact van het wegvallen van een geliefde uit ons leven. Dat wil natuurlijk niet zeggen dat nietsdoen in het recht een optie is, integendeel. Maar het betekent wel dat we niet de illusie moeten koesteren dat het recht als een afdoende tegenwicht kan fungeren van de diepte van het onrecht dat velen zo niet allen van de aanwezigen hier vandaag hebben meegemaakt. Zoals de tijdgenote van Arendt, de eveneens joodse Judith Shklar aangaf gaapt er hier een grote kloof tussen recht doen aan de ene kant, en onrecht wegnemen aan de andere kant. Ons strafrecht houdt zich met het eerste bezig. Maar de vaak levenslange pogingen van een ieder hier om te pogen om iets al is het maar een piepklein beetje van het onrecht weg te nemen omvat meer. Het gaat door nadat het recht zijn loop heeft gehad, en bestrijkt ook veel andere velden van het leven; ook al zouden we er goed aan doen om steeds goed te kijken hoe recht doen een bijdrage kan leveren aan onrecht wegnemen.

Daarbij kunnen we aan twee zaken meer aandacht besteden.

In de eerste plaats is er het belang van verbinding in de beleving van nabestaanden. Moord maakt veel, heel veel kapot, maar de mate waarin het de verbinding met onze sociale omgeving schaadt wordt nogal eens veronachtzaamd. Nabestaanden hebben vaak het gevoel op het moment van de moord te worden achtergelaten, op het moment dat zoals ik vaak heb horen zeggen, de tijd en het leven stilstonden. De wereld lijkt echter vooral door te denderen, en zich op een gegeven moment bijna te ergeren aan de moeite die velen van u hebben met "het verleden laten rusten" en "de draad weer oppakken": een paar van de minst behulpzame noties die ik in de omgang met nabestaanden heb gehoord. Het besef van het belang van het herstellen van deze verbinding, en het feit dat dit vaak een zaak van een lange adem is, is daarentegen iets wat ik ieders sociale omgeving toewens. Ook het strafrecht zou gebaat zijn bij een groter besef van het belang van verbinding. Het recht zou zichzelf ook kunnen zien als een vehikel om te

proberen de band tussen slachtoffer en gemeenschap te herstellen.

Naast de verbinding is er het belang van het verhaal. Mensen zijn verhalende wezens. We begrijpen onszelf, onze geschiedenis, heden en toekomst in verhalen. Een wezenskenmerk van onze persoonlijkheid, ons gevoel van continuïteit door de tijd heen ontlene we aan ons levensverhaal, het verhaal dat we onszelf en anderen vertellen over wie we zijn en hoe we in elkaar zitten. Nabestaande van moord worden is dan te zien als een breuk in ons levensverhaal. Hoe moet u deze gebeurtenis rijmen met uw levensverhaal? Hoe kunt u uw heden verhalenderwijs verbinden met het verleden, van voor de moord, van de moord zelf? Het zijn vragen die in de pogingen tot zingeving en betekenisgeving vaak centraal staan. Maar ook belangrijk is dat de ervaring van de moord en de nasleep als een doorlopend verhaal wordt ervaren. Het recht als deel van die nasleep is geen reactie op de ervaring van nabestaande zijn: het is er onderdeel van, onderdeel van het verhaal dat de nabestaande vaak de rest van zijn of haar leven zal vertellen. Het verhaal en de verbinding komen hierin samen: de verbinding wordt ook verhalenderwijs hersteld. De tragiek van de eenzaamheid en het onbegrip dat het gebrek aan verbinding oplevert staan eveneens centraal in verhalen.

Het betekent dat de mate waarin recht doen een bijdrage levert aan onrecht wegnemen bij nabestaanden gelegen is in de ruimte die het biedt voor het verhaal van de nabestaanden en de mogelijkheden tot verbindingen met anderen, met onze gemeenschap en met onze gedeelde waarden en normen. Dat betekent nog steeds niet dat het recht hiermee de gevolgen van de moord voor nabestaanden teniet doet. Daarvoor zijn de gevolgen van het meemaken van moord te omvangrijk, het onrecht en de impact te groot. Maar ook voor de kleine bijdrage die het recht wel kan leveren moeten we wat mij betreft strijden. Ik blijf me daar in ieder geval de rest van mijn loopbaan voor inzetten. En laat ik dan besluiten met het uitspreken van de hoop dat vandaag veel ruimte zal bieden voor het delen van verhalen, voor het leggen en versterken van verbindingen. Ik dank u voor uw aandacht.

Antony Pemberton

STIL LOPEN NAAST HET LINT

Een dag waarop we stil blijven staan bij onze geliefden, die allen door geweld om het leven kwamen. Een onbegrijpelijke gebeurtenis die zich in het hoofd van de vele nabestaanden telkens afspeelt met daarbij altijd weer die vraag, hoe kan het zijn dat een ander mens het leven neemt van mijn kind, mijn broer, mijn zus, mijn vader, mijn moeder. Dat maakt De Dag zo bijzonder, dat weten zonder het verhaal van eenieder te kennen, dat onherroepelijke weten, jij, jij en ook jij weet waarover ons verdriet en onze woede gaan.

Stil lopen naast het lint achter de naam van ons kind, onze geliefde. Een stil protest tegen het geweld, het mocht niet gebeuren en het gebeurt toch dagelijks weer. Het noemen van de namen door bekende politici, minister en Tweede Kamerleden. We worden serieus genomen, er wordt naar ons geluisterd, dat is het gevoel dat ik kreeg tijdens deze bijeenkomst. Een bijeenkomst die respectvol verliep, waarbij mooie gedichten werden gelezen, waar blikken van verstandhouding werden gewisseld. Honderden mensen die elkaar lang niet allemaal kennen maar we herkennen elkaar in verdriet dat achter de strakke gezichten schuil gaat. Verstopt achter een laagje beschaving, want echt boos worden, dat laten we niet zien. Dat verstoppen we en bewaren het voor de huiskamer, waar in een veilige omgeving de boosheid en het verdriet kunnen worden uitgesproken en gedeeld.

Dat is wat er bij mij na negentien jaar nog steeds is, boosheid op de man die mijn dochter dood maakte. Verdriet en boosheid, die van tijd tot tijd heftig de kop op steken. Boosheid om het feit dat de man zich nooit heeft hoeven te verantwoorden voor zijn daad. Boosheid om de laksheid en ongeïnteresseerdheid van Franse recherche en politie.

Weer thuis in de hectiek van alledag is er de chaos in ons land over de komst van vele vluchtelingen. Meningeën die verdeeld zijn, er komen er teveel en laat ze maar komen. Met bevriende mensen van gedachten wisselen en lijnrecht tegenover elkaar staan met de ideeën die daarover worden geuit. Ze moeten wegblijven, ze moeten worden teruggestuurd, zegt de een. Laat ze komen, ze zijn welkom en

wij zullen ze met open armen ontvangen, zegt de ander. Politieke discussies van mensen die veel woorden gebruiken maar ook lijnrecht tegenover elkaar staan.

Een oude neef die bij me op bezoek is gaf luid en duidelijk zijn mening en bleek een regelrechte Wilders-aanhanger te zijn. Mijn man en ik praatten er nog over na toen hij weg was. Ik zei, zo zie je maar weer, ook met aardige mensen kun je van mening verschillen. Ik vraag me af, waar begint geweld? Is het ook niet gewelddadig als we mensen op de vlucht veroordelen, weggagen? Als we niet accepteren dat de wereld van iedereen is en we alleen ons eigen plekje willen bezitten, afgebakend met schuttingen en hekken?

Gewelddadig denken kan ook tot geweld leiden. Wij, als lotgenoten, hebben ondervonden wat geweld met je doet als dat een geliefde van je overkomt. Wij zouden toch niets liever willen dan leven in een wereld zonder geweld?

Wil Vreeburg

Emailadres: wilvreeburg@ziggo.nl

ZIJ HOREN DE MUZIEK NIET

Mr. R. A. Korver

Hoewel ik veel nabestaanden van ernstige geweldsmisdrijven heb bijgestaan, pretendeer ik niet dat ik weet wat de gevolgen hiervan zijn. Je weet niet wat het is om zoiets mee te maken tenzij het je zelf overkomt. Wél weet ik wat de juridische gevolgen hiervan zijn. Ik ken de juridische cultuur waarbinnen vervolging en berechting van de verdachten plaatsvindt als geen ander doordat ik zowel slachtoffers als verdachten bijsta. In deze cultuur deden slachtoffers en nabestaanden vroeger er eigenlijk in het geheel niet toe.

Ik spreek verder over de rechten van slachtoffers. Bij een moord of doodslag komen deze rechten toe aan de nabestaanden. Inmiddels is het besef doorgedrongen dat ook zij slachtoffer zijn en is er een wetsvoorstel ingediend om hun positie sterker te maken.

De strafzaak draaide enkel en alleen om de verdachte. Immers *die* werd aangeklaagd door het Openbaar Ministerie. Nabestaanden en slachtoffers zouden deze structuur alleen maar vervuilen.

Zij werden geofferd ten behoeve van een zogenaamd zuivere rechtspleging. Er zijn collega's van mij die vinden dat een grotere rol voor het slachtoffer in het juridisch proces vervuilend werkt.

Uit onderzoek blijkt dat als het slachtoffer niet op een adequate manier kan participeren in de procedure die gaat over de bij hem of haar geschonden belangen dit leidt tot hertraumatisering.

Een cliënte van mij in een ernstige zedenzaak zei: Ik voel me nu twee keer gepakt.

In 1992 kwam er een Wet Terwee waarmee de mogelijkheden voor slachtoffers om schadevergoeding binnen de strafzaak te vorderen aanzienlijk werden verbeterd. In 2004 en 2005 werd het mede dankzij D66 voorman Boris Dittrich voor slachtoffers mogelijk om een schriftelijke slachtofferverklaring in te dienen en te spreken tijdens de strafzaak. Dat mocht wel alleen maar gaan over de gevolgen voor het slachtoffer. Niet over het bewijs, niet over de gewenste straf(modaliteit).

De blinddoek van Vrouwe Justitia werd eigenlijk misbruikt om deze in de mond van het slachtoffer te proppen en dusdoende monddood te maken.

Toen kwam Teeven. Lees: in 2011 trad de Wet Versterking Positie Slachtoffers in werking waarmee slachtoffers ook zelfstandig procesdeelnemer zijn geworden.

Dit behelste een behoorlijke wijziging van het strafrechtelijk stelsel. Nog steeds zijn er echter mensen die 'tegen' deze rechten voor slachtoffers en nabestaanden zijn. Daarnaast vindt een behoorlijk grote groep mensen het wel mooi zo en is geen voorstander van een verdere uitbreiding van slachtofferrechten.

Gelukkig gaan de ontwikkelingen die leiden tot een steeds sterkere positie van slachtoffers en nabestaanden bij de strafrechtelijke vervolging van verdachten wel door.

Het Wetsvoorstel van Teeven, dat strekt tot verdere uitbreiding van het spreekrecht van slachtoffers, is al door de Tweede Kamer en ligt op dit moment bij de Eerste Kamer. Daarmee wordt de bestaande beperking dat slachtoffers en nabestaanden zich alleen mogen uitlaten over de gevolgen van het misdrijf opgeheven. Zij mogen dan dus ook iets zeggen over de bewezenverklaring van het misdrijf en over de straf die wordt geëist.

Daarnaast treedt er op 16 november a.s. een Europese richtlijn in werking. Hierdoor zullen slachtoffers recht krijgen op veel meer informatie dan in de huidige wetgeving het geval is. Naar mijn idee is er een proces in gang gezet dat niet meer valt te stoppen, en zullen slachtoffers een steeds sterkere positie krijgen bij de vervolging en berechting inzake het hen overkomen misdrijf.

Ik denk dan ook dat de weerstand hiertegen weinig zin meer heeft, net zoals je wel 'tegen' technologische ontwikkelingen kunt zijn, maar dat dat een dusdanige vooruitgang is dat deze toch niet meer valt te stoppen. Zoals de sneeuwbal die rolt vanzelf het lichaam van de sneeuwpop wordt. En dat is maar goed ook. In de jaren 60 van de vorige eeuw, kregen vrouwen ontslag wanneer ze trouwden of zwanger werden. Ook voor hen was het destijds normaal, en zelfs verplicht, hun eigen rechten af te staan aan een 'autoriteit', namelijk hun eigen echtgenoot.

Eigenlijk net zoals slachtoffers aan het begin van deze eeuw hun mond moesten houden over wat hen was aangedaan, en zich niet moesten bemoeien met de berechting daarvan.

Ik heb een kantoor met een laag testosterongehalte omdat er alleen maar vrouwelijke advocaten bij mij werken. Dat is geen toeval. Zij hebben zichzelf de maatschappij in geknokt en middels een proces van Democratiseren en Emanciperen ervoor gezorgd dat ze Participeren. In mijn boek ook wel de DEP methode genoemd.

Ik zet me in voor de rechten van slachtoffers en nabestaanden, omdat ik geloof dat dit de toekomst is. Een situatie waarin nabestaanden van moord een zelfstandige en volwaardige positie in het strafproces hebben; gelijkwaardig aan die van de verdachte.

Een strafproces waarin niet alleen verdachten, maar ook slachtoffers en nabestaanden daadwerkelijk récht wordt gedaan. Een rechtsstaat waarin echt kan worden opgekomen voor hun belang, in plaats van dat een autoriteit, die wel weet wat goed voor hen is, dat doet.

Ik vraag me af hoe het strafrechtelijk stelsel er in 2050 uit zal zien. Wat zullen mijn kleinkinderen hier dan over zeggen?

“Vroeger, toen mensen nog met een pen schreven en van papier lazen, werden daders berecht zonder dat het slachtoffer ook maar iets mocht zeggen. Met de komst van de ipad mochten ze wel iets zeggen, maar niets over de bewezenverklaring van het strafbare feit of over de straf?” “Wat raar, dat slachtoffers, en nabestaanden, eigenlijk gewoon niets inhoudelijk relevants mochten zeggen over het verschrikkelijke feit waar zij nota bene zélf slachtoffer van zijn geworden.”

Waaaaat, werd er geen rekening met je beschikbaarheid gehouden als er een zitting werd gepland? Werd je niet gebeld als de hechtenis van de dader werd geschorst? Had je geen eigen plek in de rechtszaal? Was je slechts deelnemer en geen partij en had je niet dezelfde rechten als degene die je kind had vermoord? Mochten verdachten wel pleiten voor een lagere straf en mocht jij niks daarover zeggen? Wat voor een achterlijke cultuur was dat?

Met uw hulp en die van onze Minister kunnen we het wellicht zo maken dat dit soort vragen inderdaad in de verleden tijd kunnen stellen. Zover is het nog niet.

Ik hou mij echter vast aan de spreuk van Friedrich Nietzsche:

And those who were seen dancing were thought to be insane by those who could not hear the music.

Veel juristen vinden een grotere rol voor het slachtoffer in het strafproces onwenselijk. Zij horen de muziek niet. Dank U wel.

Richard Korver,
Advocaat en Voorzitter LANGZS

Wereld van verdriet (gedicht)

Van al het onuitsprekelijke leed
snijdt dit het meest:
mijn kinderen, ze zijn niet meer.

Raak me niet aan,
nee waag het niet,
er is geen troost die ik verdraag

nee vraag het niet
om deze weg met mij te gaan,
mijn hart is onbewoonbaar leeg.

Corja Bekius

Tijd te kort (gedicht)

Uren
heb ik verspild
onwetend de minuten
tussen de vingers
laten glippen
het afscheid
met gesloten ogen
overgeslagen
en
voor ik besepte
dit is het laatste
het einde
nooit gedacht
het kostbaarste bezit
te moeten loslaten

Pieter Groen, uit straatkrant Z! nr.16

HET VERHAAL VAN

Tamara Wolvers † 12-07-2006

Tamara Wolvers wordt in de zomer van 2006 met veel geweld om het leven gebracht. Ze wordt gevonden in haar ouderlijk huis in Alphen aan den Rijn. De 28-jarige vrouw heeft een plastic zak over haar hoofd en een mes in haar borst. Ze komt door verstikking om het leven. G. ontkent iedere betrokkenheid en beroept zich tijdens politieverhoren en de zittingen op zijn zwijgrecht.

Wanneer Berry en Nel Wolvers mij in hun woning gastvrij ontvangen, complimenteer ik hen met hun mooie hoekwoning. ‘Ons vorige huis was nog mooier en ook groter’, zegt Nel, ‘maar we konden daar geen dag meer wonen, we zijn eerst in een hotel gegaan’. ‘Ondanks dat ik alles had opgeknapt, kun je toch niet wonen waar je dochter op zolder is vermoord? ‘We kwamen direct van ons vakantieadres terug toen wij op de hoogte gesteld werden en hebben er niet meer gewoond’, stelt Berry.

‘We hadden zo’n gave band met elkaar, ze was echt trots op mij en we liepen meestal gearmd met elkaar. Op een gegeven moment zei een bekende van haar in het dorp waar we gearmd liepen, -heb je een nieuwe vriend-, waarop ze zei, ‘wel nee joh dat is mijn vader’, vertelt Berry met twinkelingen in zijn ogen. ‘Ook met de twee en een half jaar jongere Chantal heb ik zo’n band’, vervolgt hij. Ik constateer dat Nel niet minder trots het gevoel van Berry met een smile ondersteunt.

De frustratie bij Nel en Berry en hun ongenoegen liggen in het feit dat de vermeende moordenaar nog steeds niet berecht is. De

opsporing van de moord blijkt niet eenvoudig te zijn geweest, ondanks de inzet van een rechteerteam van dertig personen. Maanden blijft het stil na die 12^e juli. In september richt Nel zich via de media in een open brief tot de moordenaar. ‘Jij hebt haar van ons weggerukt, waar haalde jij de moed vandaan om ons kind van het leven te beroven. Heb de moed om op te staan!’

Op het internet-condoleanceregister van Tamara, verschijnt twee weken later tot ieders schrik een reactie met de woorden: ‘Ik heb je vermoord, is beter zo’, getekend met ‘moordenaar’. Na onderzoek kan justitie niet zeggen of deze tekst een serieuze achtergrond heeft of dat het iemand betreft die van sinistere grappen houdt. In ieder geval wordt kort daarna een verdachte aangehouden, de ex-man van de zus van Berry. Jaco G. die nota bene een van de kistdragers was bij de begrafenis van Tamara. Al twintig jaar kwam hij bij de familie Wolvers over de vloer. Dat is de eerste heftige verontwaardiging van Nel en Berry.

Jaco is een jaar eerder gescheiden van de tante van Tamara. Maar het verklaart veel dat hij kennelijk zonder problemen met haar op de zolder van het ouderlijk huis beland is. Tamara moet immers zonder achterdocht gehandeld hebben. Wat zich daarna heeft afgespeeld is volstrekt onduidelijk. Minstens heeft er verzet plaatsgevonden door Tamara. Jaco verstikt haar door een zak over haar hoofd te trekken en steekt haar meerdere keren in de borststreek. Er worden DNA sporen van Jaco gevonden en het Openbaar Ministerie denkt een sterke zaak te hebben.

Groot is de schrik wanneer de rechter hem in juli 2008 vrij spreekt. De sporen onder de nagels van Tamara, op haar badjas en op de tie-wrap die om haar hals zat, zijn inderdaad te linken aan de verdachte maar van onvoldoende kwaliteit om een eventueel derde persoon als dader uit te sluiten. Dat stelt het contra-onderzoek van het Engelse Forensic Science naar de uitkomsten van het Nederlands Forensisch Instituut. Jaco ontkent elke betrokkenheid en beroept zich tijdens de verhoren en alle zittingen op zijn zwijgrecht. Als bezoeker van de familie worden de lichte DNA-sporen niet als verdacht en zeker niet als bewijs beschouwd. Zowel de rechtbank als het gerechtshof spreken hem vrij.

Ook de Hoge Raad vindt dat het gerechtshof de zaak voldoende heeft gemotiveerd. Men beschouwt dat de overdracht van DNA-sporen niet absoluut toe te schrijven zijn op de dag van de moord. ‘Het aangevoerde bewijs is naar behoren onderzocht en beoordeeld’, aldus de Hoge Raad.

‘**Zwijgrecht is het ergste recht wat er is**’, stelt Berry verontwaardigd vast. ‘Tamara is van 20 juni tot 1 juli in Koeweit op vakantie geweest bij Patrick, haar vriend, die werkte daar toen nog. Als je ziet hoe proper Nel is, dan kun je je toch niet voorstellen dat bv die badjas na die vakantie niet zou zijn uitgewassen. Hoe kan iets van na 20 juni dan nog sporen bevatten? Drie, vier maanden geleden is hij bij ons aan de deur geweest. Ik moet dus eigenlijk bewijzen dat het veel eerder is geweest dan omstreeks de 12^e juli. 5.000.000% kans dat hij de dader is’!

Nel vervolgt: ‘in de rechtbank moet iedereen zijn mond houden maar een beklagde mag alles zeggen, je zelfs uitschelden. De belangen van dader en slachtoffers worden omgedraaid door families maar vooral door de procedures. Daar kan ik me geweldig over opwinden. Ik heb geen vertrouwen meer in het rechtssysteem’!

In het begin krijgt de familie erg veel media aandacht. Geen enkel programma is hun nog vreemd: Hart van Nederland, Peter R. de Vries, Zesde zintuig, veel, heel veel aandacht, tot ze het wel gehad hebben. Onder andere is dat ook de reden dat ze niet eerder aan contact met de VOVK hebben gedacht. Ze zijn dit jaar op het spoor gezet door, ook een nieuw VOVK-lid, Irene Pardieck. Irene die haar zoon ontnomen is, is geen onbekende voor de familie Wolvers. Ze heeft samen met Tamara op salsa-les gezeten.

Die avond is Irene met Tamara na de les nog iets wezen drinken en is dus een van de laatsten die haar heeft gesproken. Overigens blijkt de zus van Berry ook met Tamara op salsa-les te zijn geweest. Het maakt het er niet eenvoudiger op.

Berry en Nel hebben geen contact meer met zijn zussen. Zijn zus, de ex van Jaco trekt op het laatste moment belastende verklaringen terug. Berry verwijt alle twee zijn zussen dat zij de zaak door de vrijspraak als afgedaan

beschouwen. Ook Nel heeft geen contact meer met haar broer. Ze vinden dat ze door hun houding te zeer op hun tenen moeten lopen. Omwille van hun eigen emoties en het proberen door te gaan met hun eigen leven, willen ze niet geconfronteerd worden met enige sympathie voor Jaco G.’

‘En’, zegt Nel, ‘het lijkt wel of er veel mensen jaloers zijn omdat we steeds maar in het nieuws waren. Alsof we ons daarop voorstaan en het leuk vinden, zo lang hij niet vast zit blijven wij onder die aandacht! Maar je krijgt er andere mensen voor terug en daar zijn we heel blij mee’! Met Patrick hebben we nog steeds contact. ‘Jullie blijven altijd mijn schoonouders’, zei hij indertijd. Op Tamara’s graf staat ook zijn tekst “Je blijft voor altijd mijn kanjer”. ‘Ook met zijn ouders zijn we bevriend. Patrick heeft inmiddels een vaste relatie, ook een vriendin van Tamara. Samen hebben ze nu een zoontje. ‘Daar zijn wij nu min of meer opi en omi van’, zegt Berry.

Berry laat wat foto’s van Tamara zien. ‘Kijk, zegt hij, Tampie, we noemden haar altijd Tampie. Ze heeft altijd zo’n mooie lach. We hadden niet verwacht dat zo een bedeesd en verlegen meisje tot een zeer bewuste en zelfverzekerde vrouw zou uitgroeien’.

Berry en Nel hebben nog steeds hoop dat de zaak heropend wordt. De wet herziening ten nadele, kan op termijn oplossing bieden. Die wet bepaalt dat een vrijgesproken verdachte opnieuw kan worden vervolgd, als er nieuw bewijs is. Tot voor 2013 was dit niet mogelijk, behalve als dat bewijs ten voordele van de verdachte was. ‘Ook Tamara’s zaak heeft aan die nieuwe wet bijgedragen, vertelt Berry.

‘Het allerergste is’, zegt Nel is dat ik hem regelmatig in de supermarkt of zo tegenkom. Hij kan gewoon zijn biertje doen en gaan en staan alsof er niets gebeurd is’! ‘Maar hij moet toch een keer tegen de lamp lopen, stelt Berry.

Her en der kom je in het huis foto’s tegen van Tamara. ‘Een altaartje is niet ons ding, zegt Nel. Immers, Tamara zit in ons hart en we dragen haar altijd bij ons, zegt Berry. We zijn een verlengstuk van Tamara, of liever andersom. Tamara leidt ons in de weg die we willen bewandelen. ‘Kom het is nog mooi weer, we gaan even langs de begraafplaats want het is Allerzielen. [Tampie leidt weer!]

Rien Verbiest

HET IS AL ZO LANG GELEDEN

Judith Beelen † 03-11-1985

Ook deze aflevering weer een 'vergrijsd verhaal' van 1985, maar niet minder schokkend daardoor. Judith wordt aan het begin van haar veelbelovende leventje bruut vermoord door een bendeleider die denkt dat de hele wereld om hem draait: Rode Frans. Een gesprek met de moeder van Judith, Annyed van den Heuvel.

Annyed heeft altijd al veel met de dood te maken gehad, vertelt ze mij. Haar vader overlijdt vroeg, wanneer Annyed pas veertien jaar oud is en twee jaar later verongelukt haar broer. Tot tien jaar terug heeft ze in een bejaardentehuis gewerkt. Ook daar is de dood regelmatig het onderwerp van gesprek en Annyed biedt menigeen een luisterend oor.

Annyed is nog een jonge moeder als Judith in 1966 wordt geboren. Dat heeft ook zo zijn voordelen, blijkt later. In het begin is het huwelijk nog oké, maar na dertien jaar komt daar een einde aan. Ze blijft achter met Judith en haar vier jaar jongere broertje. Na verloop van tijd komt er een nieuwe relatie waaruit Eva geboren wordt. Het echtpaar is hier heel gelukkig mee.

Annyed en Judith worden, naarmate Judith haar kindzijn achter zich laat, steeds hechter. Annyed vertelt dat ze nauwelijks haar eigen groei naar volwassenheid heeft kunnen ervaren. Alsof ze samen met Judith deze fase wederom beleeft; het is of ze vriendinnen zijn, zo close is hun verhouding. Er zijn geen geheimen, over van alles wordt van gedachten gewisseld en ze gaan zelfs samen uit dansen op zijn tijd. Als Judith achttien jaar is wil zij op kamers gaan wonen. Met haar sociale karakter

had zij gekozen voor een studie als agogisch werker. Eenmaal een kamer gevonden was zij happy met haar leventje.

Op een dag stond er een oude bekende jonge vrouw voor haar deur. Deze had al jaren een relatie met een beruchte plaatsgenoot (de dader). Na vier jaar wilde ze deze relatie beëindigen. Korte tijd later kreeg deze vrouw een huurwoning toegewezen echter, zij was bang. Judith trok zich het lot van de vrouw aan en ging trok mee in die woning. Ze wilde haar de goede kanten van het leven voorhouden. Regelmatig blijkt dat haar 'vriendin' gestalkt werd door haar ex. Judith wilde zich daardoor niet laten weerhouden, zij wilde de vrouw daartegen beschermen; ze was er niet bang voor.

Inmiddels zijn we drie maanden verder. Judith heeft een vriendje en die zaterdagavond zijn er zes bewoners in het huis. Als Judith en haar vriend liggen te slapen, worden ze wakker van herrie beneden. De ex van de vrouw staat met een geweer voor de deur en schiet tegen de keukenmuur. Staande boven aan de trap roept Judith 'wat doe jij hier, dit is mijn huis'. Als door een wesp gestoken richt hij zijn geweer op haar en haalt de trekker over. In de borststreek getroffen valt ze in de armen van haar vriend en sterft. Haar lef en sociale hulp blijken haar noodlottig te zijn geworden.

Frank, haar vriendje is de dag erna bij Annyed. 'Je hebt dezelfde stem als Judith', is het enige wat hij uitbrengt. De moeder van Annyed krijgt op de dag van de onheilstijding een hartinfarct en kan het verdriet van Annyed niet aanzien. Haar schoonvader raakt op dat moment in een shocktoestand en beland voor een aantal weken in het ziekenhuis.

Annyed, de kinderen, ieder met zijn eigen verdriet, gaan een verschrikkelijk moeilijke tijd tegemoet. Haar tweede huwelijk wil ze niet weer stuk laten lopen, maar moeilijk is het wel. De moeder van Annyed overlijdt een jaar na haar hartinfarct. Haar schoonvader een jaar later. 'Veel mensen om me heen zijn weggevallen of zie ik niet meer', zegt Annyed. Mijn zes broers en zussen hebben bijna allen geen of weinig contact met me. Ze hebben geen zin in mijn herinneringen. Ik spreek gewoon de naam Judith uit wanneer ik het over haar heb. Dat stoort ze...'je moet het niet aldoor oprakelen', vindt men.

Na zeven jaar, wanneer de dader voor het eerst proefverlof krijgt, wordt Annyed opgenomen in rustoord Mens & Samenleving te Lunteren. Daar krijgt ze tien weken rouwtherapie wat haar goed blijkt te doen. Het jarenlange verdriet kan echter niet voorkomen dat ook haar tweede huwelijk strandt. Wederom moet Annyed het zelf zien te redden. Maar zij is, ook naast haar kinderen die het er zo moeilijk mee hebben, niet de enige. Drie van de oorspronkelijke bewoners van het 'huis van 3 november', verkeren nog immer in psychische nood.

'Met ouders van een overleden kind komen we regelmatig bij elkaar en mag alles gezegd worden, dat scheidt een band. Ik ben een paar keer naar Leusden geweest, maar schrok toch van al die ouders van vermoorde kinderen. Je kind kan altijd sterven door wiegendood of een ongeval. Maar door brute moord, dat is het ergste wat je kan overkomen, verteld Annyed. 'Judith had net haar mannequindiploma, ze is 19 jaar en drie weken geworden, dat is toch geen leeftijd?'

'En de dader leeft er weer lustig op los na zeven jaar cel en vijf jaar TBS. De bendeleider van weleer zit weer volop in het uitgaanscircuit en heeft zijn Rocking Rebels weer nieuw leven ingeblazen. Het is ergerlijk als je ziet dat hij met dezelfde bluf de eerste viool speelt. Dat de media daar nog uitgebreid melding van maakt is te gek voor woorden. Dat is zo pijnlijk, ook als je beseft dat jij door zijn toedoen je kind, je baan en je man inmiddels kwijt bent'.

'Sinds een jaar of vijf kan ik er over praten zonder dat ik er weer bij moet huilen of er echt problemen van krijg. Judith mis ik nog wel elke dag, ik draag haar echter levenslang bij me! Het contact met mijn kinderen is goed. En sinds een paar jaar is er kleindochtertje Edie. De komst van die kleine meid heeft mijn hart omgedraaid. Mede door haar komst ga ik niet meer naar bijeenkomsten van onze doelgroep. Ook niet meer naar de dag herdenken. Overigens vind ik dat wel een geweldig initiatief. Maar laat ik het nu maar bij mijn kleinkind houden. Vlak na haar geboorte zat ik haar te wiegen en ik beseftte niet dat ik zat te neuriën. Toen ik zag dat mijn dochter huilde vroeg ik haar wat er was. Het antwoord was: omdat mijn moeder eindelijk weer eens zingt'.

Rien Verbiest

Zonder vleugels (gedicht)

Het was lente
de zon
het had zo mooi kunnen zijn
vogels
op hun nestjes
vol zorg bereid
zoals wij dat ook deden
en met zoveel
warmte
ontvangen, nieuw leven

Ik voel me als een vogel
zonder vleugel
afgewerkt
uitgeblust
op beestachtige wijze
werd mijn jonkie
afgepakt
geen moeder
geen natuur
die hier tegen opgewassen is.

Annyed van den Heuvel

Ria Schurer stopt als vrijwilliger

Onze vrijwilliger Ria Schurer heeft te kennen gegeven per 1 september 2015 te zijn gestopt als vrijwilliger van de VOVK. Zeven jaar lang is zij aan onze vereniging verbonden geweest. In al die jaren is zij slechts 2 x verhinderd. Een bewijs van haar grote betrokkenheid en inzet voor onze vereniging.

Echter, met de veranderingen op komst (zoals de fusie met de zusterorganisaties) ziet Ria voor haar geen taak meer bij de VOVK en de rechtsopvolger.

Het bestuur respecteert uiteraard haar beslissing, maar vindt het tegelijkertijd jammer dat Ria er mee stopt. Om de waardering en dank voor haar inspanningen te onderstrepen zijn aan Ria inmiddels bloemen en een cadeaubon overhandigd.

Het bestuur

IEDER ZIJN MENING

Dag Wil,

Wat leven we toch in een merkwaardige tijd, in een merkwaardige wereld, in een wereld van ongekende weelde. Laatst deed ik samen met Ina boodschappen bij een grootgrutter. We stonden voor een van de vele schappen en ik vroeg me af: "Wat zou iemand die vers uit Syrië is aangekomen nu vinden van deze ongekende weelde?" Er stonden niet twee pakjes exotische kruiden, nee, er stonden er wel twintig! Bij de oer-Hollandse kaasafdeling idem dito en nog veel meer dan twintig. En je kon zomaar een blokje kaas proeven zonder enige aankoopverplichting!

Thuisgekomen deden we de televisie aan, maar die deed het niet meer: een prachtig sneeuwlandschap vulde het scherm, maar dat ging toch al gauw vervelen. Dan kruip je achter de computer, zoekt naar 'televisie' bij een webleverancier en de volgende dag wordt het apparaat bij je thuis bezorgd. Je houdt het toch niet voor mogelijk!

En dan bedenk ik ineens dat Maaïke nooit een e-mailadres heeft gehad, nooit een mobielletje, van app-jes heeft ze nooit gehoord en twitteren, ja, dat deden de musjes op haar balkon.

Mijn oude vader, overleden in 1970, zou zich totaal ontheemd voelen als hij nu nog eens een wandeling door zijn oude buurt kon maken.

Er bestaat een boekje van Leonard Huizinga 'Zo schreed de beschaving voort' en zo is het denk ik ook. Alleen – de beschaving schrijdt niet voort, wij schrijden voort en met ons de beschaving.

Maar ook – niet de tijd gaat voorbij, wij gaan voorbij. Wij leven nu, vandaag, en dat is soms al moeilijk genoeg, want we sjouwen zo'n verleden met ons mee, dat we er soms moe van worden. En altijd is er weer die wetenschap: dit maakt Maaïke allemaal niet mee en we hadden het haar zo graag gegund. Maar wat er toe doet is dit: ze heeft geleefd, ze heeft mensen gelukkig gemaakt en dat is toch eigenlijk onverwoestbaar en dat neemt niemand ons ooit af.

Hartelijke groet,
Paul

Dag Paul,

Onverwoestbare, optimistische Paul, altijd weer kijkend naar wat je nog wel hebt. Naar dat wat ze je niet meer kunnen afnemen, de wetenschap dat Maaïke niet voor niets heeft geleefd. Dat is ook zo en dat weet ik ook.

Caroline heeft bestaan en toch, het gemis is zo groot en waarom moest dit gebeuren?

Jij en ik verschillen nogal, dat is in onze briefwisseling soms te merken. Ik heb nog wel eens de behoefte om de knuppel in het hoenderhok te gooien. Een beetje recalcitrant, maar dat is leuker dan dat we elkaar alleen maar zitten te bevestigen. Dus ik ga nu een steen in die rimpelloze vijver gooien. Daar komt ie.

Jij vroeg je af wat iemand uit Syrië zou denken van al die ongekende weelde. Dan zie ik geen vluchteling verheerlijkt achter een uitgebreide sortering bij de grootgrutter staan. (Grootgrutter. een leuk woord, misschien iets voor het radioprogramma 'woorden die behouden moeten blijven'), ik zie vluchtelingen uitgeput, vermoeid rondlopen in een opvangcentrum met een tekort aan dekens, aan slaapplekken. Ik zie een vluchteling kijken naar zijn omgeving, waar mensen demonstreren en kreten slaken zoals, niet hier, niet in mijn achtertuin, en ze moeten van mijn kinderen afblijven. En meer van dat soort ongenueanceerde uitlatingen. Als ze dan bij de grutter staan dan kijken ze in hun broekzak, want een portemonnee hebben ze ook niet meer, en dan kunnen ze al die prachtige artikelen niet kopen, ze hebben geen geld. Ze zijn tot de bedelstaf geraakt, ze hebben hun familie achtergelaten en het is nog maar de vraag of die ooit over mag komen. Het kan wel een jaar duren voordat ze een verblijfsvergunning krijgen. Ze hebben slapeloze nachten omdat ze van die onzekerheid niet in slaap kunnen komen. Ze zien in hun dromen de slachtoffers die door het geweld in hun land het leven lieten. Heb ik je nu een beetje van je roze wolkje gehaald Paul? Sans rancune toch, daarvoor kennen we elkaar al zo lang.

Hartelijke groet,
Wil

WIJ HERDENKEN IN JANUARI, FEBRUARI EN MAART 2016

<i>Angela Zwaan</i>	* 03-01-1980	† 08-06-2007
<i>Han Zantinge</i>	* 04-01-1966	† 06-04-1997
<i>Pepijn Zegers</i>	* 07-01-2004	† 24-02-2008
<i>Reinier Verbiest</i>	* 09-01-1969	† 19-10-1994
<i>Serge Heederik</i>	* 13-01-1971	† 25-05-1996
<i>Helen Saarloos</i>	* 26-01-1970	† 06-02-1999
<i>Gonda Drent</i>	* 27-01-1966	† 12-12-1996
<i>Benjamin Bogaard</i>	* 29-01-1979	† 31-08-1996
<i>Simone van Kleeff</i>	* 30-01-1974	† 25-06-2005
<i>Alexander dalla Croce</i>	* 01-02-1976	† 17-10-1998
<i>Melanie Sijbers</i>	* 04-02-1991	† 07-09-2006
<i>Pascal Keijzer</i>	* 07-02-1991	† 30-04-2007
<i>Nienke Hehir</i>	* 08-02-1987	† 06-05-2011
<i>Wim Ender</i>	* 10-02-1964	† 28-03-1995
<i>John Kleimeer</i>	* 16-02-1961	† 21-08-2003
<i>Bert Bons</i>	* 17-02-1969	† 24-01-1996
<i>Koen Buitelaar</i>	* 17-02-1988	† 07-03-2010
<i>Tessa Klaver</i>	* 17-02-1988	† 24-04-2007
<i>Heidy Goedhart</i>	* 18-02-1976	† 19-12-2010
<i>Guillermo Wendel Olymph</i>	* 22-02-1978	† 01-11-2009
<i>Suzanne Wisman</i>	* 23-02-1994	† 12-12-2006
<i>Brenda Searle</i>	* 24-02-1973	† 05-09-2000
<i>Sjoerd Rutten</i>	* 27-02-1990	† 12-11-2007
<i>Shirley Hereijgers</i>	* 04-03-1978	† 02-05-1997
<i>Natasja Veenman</i>	* 05-03-1971	† 23-04-1997
<i>Maurice Luitwieler</i>	* 08-03-1974	† 20-02-1993
<i>Minke Kleimeer</i>	* 09-03-1993	† 21-08-2003
<i>Erik Jongepier</i>	* 10-03-1977	† 11-04-1999
<i>Joël Bastiaens</i>	* 15-03-1986	† 28-02-2010
<i>Jeroen van Wamel</i>	* 15-03-1978	† 01-11-1996
<i>Judith Lute</i>	* 23-03-1968	† 03-01-1995
<i>Daniël van der Meulen</i>	* 28-03-1972	† 15-01-2000

Angela Zwaan

Han Zantinge

Pepijn Zegers

Reinier Verbiest

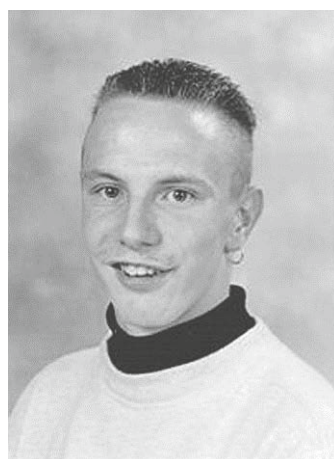
Serge Heederik

Helen Saarloos

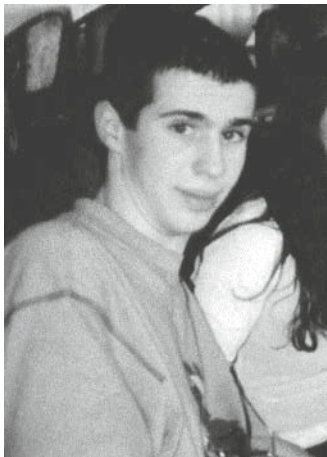
Gonda Drent

Benjamin Boogaard

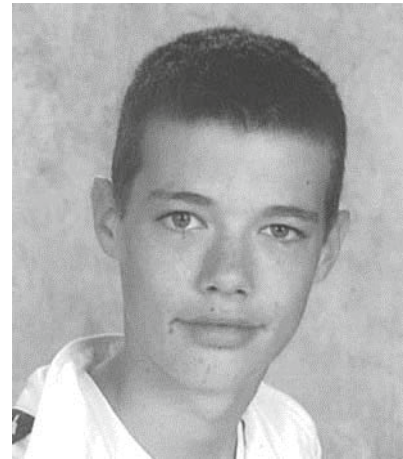
Simone van Kleeff

Alexander dalla Croce

Melanie Sijbers

Pascal Keijzer

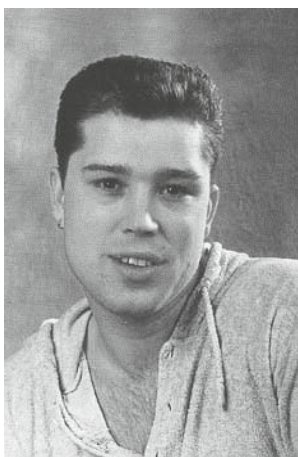
Nienke Hehir

Wim Ender

John Kleimeer

Bert Bons

Koen Buitelaar

Tessa Klaver

Heidy Goedhart

Guillermo Wendel Olymph

Suzanne Wisman

Brenda Searle

Sjoerd Rutten

Shirley Hereijgers

Natasja Veenman

Minke Kleimeer

Maurice Luitwieler

Erik Jongepier

Joël Bastiaens

Jeroen van Wamel

Judith Lute

Daniël van der Meulen

*In het moeras van mijn herinnering
ligt in gestolde tijd
jouw lief gezicht je zachte lichaam
ik raakte je zo intens kwijt*

20 jaar VOVK -Diny en Willem Lambrechts-

In onze zoektocht naar mensen van het eerste uur komen we terecht bij de familie Lambrechts. Diny en Willem zijn vanaf eind 1995 lid van de VOVK. Aandacht voor hen in dit jubileumjaar is dus geheel op zijn plaats. Op naar Amsterdam!

Barry Bennemeer
05-09-1969 – 26-06-1993

Barry had net een leuk huurhuisje in Amsterdam betrokken. Op vrijdag 25 juni, een mooie zomeravond, verlaat Barry het ouderlijk huis omdat hij zegt een afspraak te hebben. Daarna keert hij, noch in zijn eigen woning, noch bij zijn ouders terug. Die schakelen de politie in vanwege zijn vermissing. Het leven van Diny, dochter Marcia en Willem is plotsklaps veranderd in een hel, ze snappen er niets van. In het begin is er nog hoop dat hij alsnog tevoorschijn komt. Barry ging wel vaker weg maar kwam steeds weer terug. Marcia wordt in die moeilijke periode ondersteund door vriendinnen. Diny vertrouwt op een goede afloop, maar Willem krijgt steeds meer achterdocht. Hij heeft namelijk zo'n goede band met Barry dat hij meestal van zijn doen en laten op de hoogte is. Zijn verontrusting brengt hem op een idee van wie er mee te maken zou kunnen hebben en hij tipt de politie. Echter –inherent aan het protocol van opsporing- geldt dat je niet voor medeplichtig wordt gehouden, zolang jouw aandeel niet ontzenuwd is. Ruim drie weken later is er eindelijk nieuws. Maar heel slecht nieuws. Twee agenten brengen 's avonds laat het onheilspellende bericht dat het lichaam van Barry is gevonden in het huis van de gesuggereerde verdachte R.v.W.

Barry had uit medelijden zijn jeugdvriend Ismet in huis genomen. Ze kenden elkaar al vanaf hun dertienjarige leeftijd. Bij regelmaat was Ismet als kind al bij de familie te vinden. Hij kwam uit niet zo een prettig gezin, werd aan zijn lot overgelaten en bleef van de honger vaak bij de familie Lambrechts eten, zelfs slapen. Toen hij in 1993 door een vriendin op straat gezet werd, bood Barry hem hulp aan. Daarmee werd de ellende in huis gehaald. Ismet was niet de persoon die het belang van huisregels inzag. Barry begon zich te ergeren aan de slordigheid en nonchalance van Ismet. In die tijd was het dat een zwager van Ismet (R.v.W.), hem in het huis van Barry opzocht.

Het huisje van Barry was om door een ringetje te halen. Willem en Barry hadden er immers tijden aan gewerkt om het leuk op te knappen. Waarom het tot een afspraak gekomen is met Barry en de dader, is niet echt duidelijk. Kennelijk dacht de dader dat er geld te halen was en heeft hij Barry willen afpersen. Wellicht dat hij met een smoes, dat er iets aan de hand zou zijn met E., er ingeluisd is. W.s strafblad gaf aanleiding voor de nodige verdenking. Als kickbokser had hij al vaker iemand het ziekenhuis ingeslagen. Barry blijkt dood te zijn geslagen, wellicht omdat hij niet mee wilde werken aan de wensen van de dader. Hij wordt veroordeeld tot 7,5 jaar celstraf.

In 1995 worden Diny en Willem uitgenodigd bij Jef Rijsbergen die een vereniging wil oprichten. Men kan zich de eerste bijeenkomst bij de familie Rijsbergen thuis nog goed herinneren. Ze zijn dus van het begin af aan betrokken en vooral Diny heeft er baat bij om met lotgenoten samen te zijn, hoewel haar nekharen wel eens opspringen van de treurige verhalen. Willem complimenteert hier alle bestuursleden die jaren lang de kar trekken. 'Het is al moeilijk om twintig mensen op één lijn te krijgen', zegt hij, 'respect voor ze'! Willems woede wordt binnen de vereniging een beetje getemperd. De woede en onmacht van hem zijn zo groot dat hij zegt 'ik schiet hem dood als mijn vrouw niet meer leeft'. De andere leden en vooral Jef manen hem dan tot rust en zeggen dat het daarmee alleen maar erger zal worden. Ondanks die goede raad blijft Willem bij zijn voornemens. Heel lang volgt hij vrijwel maandelijks de gangen van de gevangene, voor zover dat mogelijk is. Naast de contacten van de VOVK hebben Diny en Willem niet echt veel steun in die jaren.

Slachtofferhulp is dan nog niet de professionele organisatie die het inmiddels is. Willem krijgt na een paar keer ruzie met een vrijwilligster die –omdat ze ook bij de reclassering een deelbaan heeft- ook opkomt voor gevangenen. Nadat ze zegt dat Willem geen idee heeft van wat er met je gebeurt wanneer je om vijf uur in de namiddag, tussen vier muren wordt opgesloten tot aan de andere morgen, wordt ze door een boze Willem het huis uit gebonjourd.

Bij een bezoek aan een bekende in de gevangenis van Heerhugowaard zit Willem in de kantine op een afstand van ongeveer zeven meter van de veroordeelde. Via via heeft hij een pistool met kogels aangeboden gekregen, op afroep beschikbaar. Hij wordt zo wat gek van die gedachte. Vooral wanneer hij weet dat 's maandags betrokkene in de plantsoenen van Heerhugowaard, werkend mag wennen aan zijn vrijlating. Wanneer na 5,5 jaar de dader met een opgespaarde bonus van 50.000 gulden wordt vrijgelaten, is Willem bijna niet te houden. Een uitkering van de Sociale Dienst (van R.v.W.) ging indertijd namelijk gewoon door. De jaren gaan langzaam voorbij en Diny blijft lang in haar verdriet hangen en Willem stort zich meer en meer op zijn werk.

In 2008 krijgt Diny een herseninfarct. Ofschoon ze inmiddels niet mag klagen is haar kortetermijngeheugen en mobiliteit slechter geworden. In dat jaar trouwt hun dochter Mascha. Willem schrikt als hij geconfronteerd wordt met Mascha's uitspraak 'je gaat me weggeven'. Het dringt pas bij hem ten volle door dat hij als stiefvader de vaderrol volledig heeft ingevuld. 'En goed!', reageert Diny. Daar is hij heel blij mee. Trots vertelt hij nogmaals over zijn omgang met Barry, 'het was alsof we twee maatjes waren', zegt hij. 'We deden veel samen en hij vertrouwde me alles toe'. In 2010 wordt kleindochter Isa Barbara (naar Barry) gezond geboren. Ze zijn er allemaal verschrikkelijk blij mee en de kleine geeft veel plezier aan de hele familie.

Diny gaat met regelmaat naar de begraafplaats, vlakbij in de buurt. Barry's urn heeft na de crematie een grafplek gekregen met een mooie herdenkingssteen voor een periode van 20 jaar. Op die plek is later een steentje bijgekomen voor de moeder van Diny. 'Gelukkig is mijn moeder eerder heen gegaan', zegt Diny, 'ze had het anders niet kunnen verkroppen, ze was een lieve en gevoelige moeder en oma'. In

2013 loopt het contract met de begraafplaats af en Diny en Willem besluiten om de steen een eigen plek in hun achtertuin te geven. Zoals de begraafplaats voorheen een rustpunt voor Diny betekende, is de steen dat nu in haar eigen achtertuin. Daar is ook het steentje van haar moeder bijgekomen.

Bij een inbraak afgelopen zomer worden onder andere sieraden en wat persoonlijke dingen van Barry ontvreemd. De schok is groot. Willem geeft de goede raad om waardevolle dingen en stukken te registreren en te fotograferen. Niet dat daarmee terugkomst verzekerd is maar het is dan wel traceerbaar.

Sinds de komst van Isa zijn de beelden van de patronen en het schiettuig uit het brein van Willem vervaagd. Zijn ogen twinkelen als hij vertelt dat 's nachts om vier uur zijn kleindochter roept 'opa, mag ik bij je komen liggen....ik heb trek....zullen we een filmpje kijken'? Alles wat de conservatieve en gedisciplineerde Willem zo kenmerkt, wordt door de glimlach van Isa onderuit gehaald en speelt Willem de verwennende en trotse opa. Diny beaamt dit en maant hem dat hij het niet te gek moet maken. Want ze weet het...waar Willem in gelooft daar laat hij zich nauwelijks in beïnvloeden. 'Ach, laat maar', zegt Willem, 'dat komt wel goed'.

Inderdaad, ik moet het beamen. Dat komt wel goed met zo veel liefde van de grootouders. Ik weet het zeker, die Willem doet echt nooit gekke dingen meer; hij kijkt wel uit, zelfs zonder goede raad!

Rien Verbiest

HET ALTAARTJE VAN

Judith Beelen

In mijn huiskamer breng ik de meeste tijd door. In de hoek van de kamer heb ik mijn plekje ingericht met foto's en aandenken van mijn dierbaren. Al dertig jaar brand ik daar, eigenlijk wel elke dag, een kaarsje zodat er warmte en licht van uitstraalt.

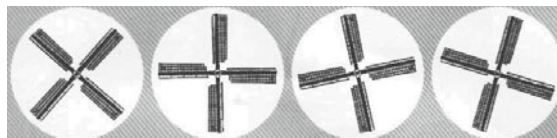

Het schilderij van haar is vier jaar geleden door een goede vriend van mij gemaakt, uit dankbaarheid omdat ik voor zijn zieke moeder had gezorgd. Het beeldt Judith uit met haar kleine zusje Eva waar zij zo trots op was.

In de keuken heb ik boven mijn werkblad eveneens de foto's hangen van mijn drie kinderen. Judith in het midden, omarmd door de andere twee. Weemoedig is het juiste woord van het gevoel wat naar boven komt wanneer je denkt aan de onzinnige brute moord op Judith. Maar dan praat ik tegen haar en zij lacht mij altijd weer toe. Zij mag nooit vergeten worden.

Annyed van den Heuvel

MOLENTAAL

Enkele jaren geleden waren mijn vrouw en ik op 4 mei in de buurt van Westerbork en we hebben de herdenkingsplechtigheid meegemaakt in het voormalige kamp Westerbork. Daar staat ook een hele rij radiotelescopen. Normaal staan die met hun reusachtige schotels op de hemel gericht, maar op deze dag waren de schotels als het ware geknikt en ze hingen voorovergebogen. Een stil eerbetoon aan de velen die hier werden herdacht.

Molen van Ommen vanuit het tentraam DHG

Natuurlijk, het is maar een gebaar, maar vol betekenis, net zo vol betekenis als een halfstok gehesen vlag. En ook net zo vol betekenis als een vlag met daaraan een schooltas: hoera, geslaagd! En net zo vol betekenis als een kaarsje dat je aansteekt op het graf van je kind. In de tijd dat er nog geen mobieltjes bestonden, zelfs nog helemaal geen telefoon, kon de molenaar toch een boodschap doorgeven of laten zien wat hem beroerde: de molentaal.

U ziet bovenaan dit stukje 4 molenstanden. Wat laat de molenaar hiermee zien?

Van links naar rechts:

- voorlopig stop ik ermee, langdurig wordt er niet gemalen
- even pauze, ik ga mijn boterhammen opeten
- er is rouw in de familie, in de buurt: de wiek is over zijn hoogtepunt heen
- feest: het hoog(s)tepunt van de wiek komt nog!

Ooit heb ik gewerkt aan een school met uitzicht op een molen. Op een dag viel me op dat de wieken 'raar' stonden. Wat bleek? De oude molenaar was overleden.

Paul Kuiper

Bijeenkomst Leusden, 14 oktober 2015

Vlak voor de sluitingsdatum van de kopij voor dit decemбернаummer was er weer een lotgenotenbijeenkomst in De Kom in Leusden. De leden waren niet massaal opgekomen, maar de aanwezigen vormden samen wel een heel aandachtig gehoor. Spreker was de heer Victor Jammers van Slachtofferhulp Nederland.

Hij vertelde over het ontstaan van Slachtofferhulp, over het feit dat in veel landen een soortgelijke organisatie bestaat. Hij vertelde over de verschillende 'lagen' die ontstaan na de moord op ons kind.

Je hebt sinds heel wat jaren de familierechercheurs. Zij hebben contact met de nabestaanden in de eerste tijd na de moord en houden ons op de hoogte van de voortgang van het onderzoek naar de dader.

Je hebt de zaaksgelastigde, die ons op de hoogte houdt van de voortgang van de rechtszaak.

En je hebt de case-manager die ons bij staat zolang als het nodig is.

Maar een heel bijzonder aspect in al de verschillende moordgeschiedenissen vormen zij die betrokken zijn bij een geliefde die in het buitenland is vermoord. Dan komen er vaak heel andere problemen aan de orde. Je krijgt te maken met een voor ons vreemde rechtsgang. Je hebt al of niet contact met een ambassade, met een consul, met plaatselijke politie. En je krijgt te maken met Nederlandse autoriteiten. En vaak voel je je in de kou staan. En vaak geven instanties je het gevoel van 'Zoek het zelf maar uit'.

Dan is het goed om van een insider te horen dat er vaak heel gemotiveerde en betrokken mensen bezig zijn met ons.

Maar ook vertelde Victor Jammers ons dat er wel degelijk al vorderingen zijn gemaakt in de

hulpverlening, in de steun, in de bijstand door autoriteiten. En toch – het gaat allemaal langzaam, terwijl wij zo graag zouden zien dat het zo snel mogelijk allemaal geregeld zou worden. Het gaat ook wel zo snel mogelijk, maar er zijn zoveel instanties bij betrokken en er zijn zoveel landen waar men mee te maken krijgt, dat het wel een zaak van heel lange adem is.

En toch was het een bemoedigende bijeenkomst. De heer Jammers wist ons er van te overtuigen dat er gewerkt wordt aan wat wij zo bar noodzakelijk vinden. We hebben het gevoel gekregen dat ook op hoog niveau mensen zitten die ons horen.

De foto's geven een indruk van deze middag.

Paul Kuiper

Troost (gedicht)

Zie mij aan,
kom naast me staan,
zeg niets,
wat valt er
nog te zeggen?
Nu alles zwijgt
en zinloos lijkt,
er niets,
nee niets valt
uit te leggen...

Kom naast mij staan
en zie mij aan
en help
mij overeind
te blijven,
nee zeg maar niets,
troost mij maar stil
door eindeloos
te zwijgen.

Ide Wolzak

In de zaterdagkrant van het Haarlems Dagblad van 22 augustus 2015, lees ik onder de rubriek 'Praatstoel' een interview met de Rotterdamse advocate Inez Weski. Opmerkelijke doemdenkende uitspraken over een samenleving-bang-makende strategie van de 'overheid', trekken mijn aandacht. Daar wil ik verder afstand van nemen, maar het einde van het verhaal verbaast me nog meer. Lees mee.

-Ze maakte naam als internationaal strafpleiter. Zo had ze spraakmakende cliënten als de Surinaamse president Desi Bouterse (verdacht van drugsmokkel) en de omstreden zakenman Guus Kouwenhoven, die na beschuldigingen over illegale wapenleveranties aan Liberia na een slepend proces werd vrijgesproken door het Hof in Den Haag. Ze treedt op als spreker bij congressen over strafrecht, geeft les in haar vak en reist met haar zevenendertig jaar ervaring van gevangenis naar rechtbank. Bij justitie geldt ze als een geduchte tegenstandster. Want als Inez Weski bij een zitting is, staat er iemand die het dossier tot in de puntjes kent en die elk argument aanvoert om haar gelijk kracht bij te zetten, is het imago.

.....“Kijk nou naar de waanzin van celstraffen. De gevangenisregimes zijn soberder geworden en de celstraffen zijn de laatste vijftien jaar verdubbeld in ons land. Terwijl ieder onderzoek opnieuw aantoonde dat geen mens beter wordt van langdurige detentie (?redactie). Nederland is één van de landen met de meest langdurige voorlopige hechtenis ter wereld. Dat wil zeggen dat iemand een eeuwigheid achter gesloten deuren zit zonder dat een rechter zich inhoudelijk nog in zijn zaak heeft verdiept. Dat is toch om wanhopig van te worden? De samenleving is verhard vanuit de volstrekt niet onderbouwde gedachte dat het helpt om stevig op te treden. De achtergrond is simpel: daarmee schept de overheid voor de buitenwereld een beeld van harde aanpak. Zo van: ‘we zullen ze wel even leren’. Eigenlijk is dat heel griezelig. Want daarmee is de zogenaamde rechtsstaat er niet meer om de burger te beschermen, maar om wraak te nemen. Onze hoeders zijn wrekers geworden”.

....“Als er iemand knel komt te zitten in het zogenaamde systeem van die gevestigde orde, kan ik niet lijdzaam toezien. Dan moet ik

er iets aan doen”.Ze is betrokken bij haar cliënten, maar blijft u tegen ze zeggen. “Ik vraag nooit of ze schuldig zijn, maar wil wel alles over hen weten. Hoe meer je weet des te kleiner is de kans dat er in het proces onverwachte feiten boven tafel komen. Toch houd ik altijd afstand, want als advocaat moet je geen deel worden van het dossier. Ga dus nooit zelf met het lijk slepen”....

Zou ze iedereen verdedigen? “Ja dat hoort bij dit vak. Iedereen moet op me kunnen rekenen.” Toch zal haar uurtarief van vierhonderd euro per uur (excl. btw) een drempel opwerpen. Voor een simpele zakkenroller bent u toch veel te duur? Lachend: “Niet voor een succesvolle zakkenroller!” Dan weer serieus: “Voor minder vermogenden is er altijd nog gefinancierde rechtshulp.”

Stel dat een duister type haar kinderen iets aandoet. Mag die verdachte ook bij haar aankloppen? “Nee, als iets je persoonlijk raakt, moet je je niet in zo’n zaak mengen. Dan ben je niet onafhankelijk meer.” Glimlachend: “Iemand die aan mijn kinderen komt, zou ik gerechtelijk willen executeren op een kille, gure binnenplaats.” HD-tekst van Jan Vriend

Redactie cocon

Het is een wijze raad om niet al te snel te oordelen. Laten we dat dan ook niet doen. Echter, conclusies komen nou eenmaal bovendien. Zoals dat deze advocate alleen werkt -ongeacht wat men op zijn kerfstok heeft- indien men haar gage kan betalen. Kennelijk is daar geen morele grens aan zoals ze zelf aangeeft. Iedereen heeft immers recht op verdediging? Wanneer er echter een vraag gesteld wordt die je eigen hart en bloed raakt, maak je je er met een zogenaamd ‘grapje’ vanaf. Als haar kinderen iets worden aangedaan, kun je je niet in de zaak mengen, omdat je dan niet onafhankelijk meer bent. Dat lijkt me logisch. Minder logisch is dat verdachte dan ineens geen recht meer heeft op verdediging. Dan kil je de verdachte, op een gure binnenplaats. Het hele verhaal van Inez heeft voor mij een gure nasmaak. Maar dit kennen wij maar al te goed van de advocatuur in zijn algemeenheid. Inez is zeker niet de enige in die wereld. En dat vind ik nou heel griezelig.

Rien Verbiest

BEDANKT VOVK.

A.S Oudjaarsnacht is Bart van Dijck, onze hartelijke, vrolijke, energieke en liefhebbende zoon 25 jaar dood. Doodslag was de oorzaak. Zinloos geweld van dronken criminelen die in verband met Oudjaar een aantal dagen verlof hadden gekregen uit een voorarrest voor andere misdrijven en Bart met zijn vriendin (zij overleefde gelukkig) en ons hondje Marie baldadig van de weg afreden. Bart knalde met zijn auto tegen een boom. Bart en Marie waren vrijwel onmiddellijk dood. De daders zijn doorgereden en hebben hun auto meteen verbrand en in een kanaal geduwd. De daders zijn gearresteerd, wij kregen na twee dagen de verzekering van de zaakofficier van justitie dat zij ze zeker voor dit feit zou vervolgen en mochten enige weken later, zonder dat wij gewaarschuwd waren, in de krant lezen dat de vervolging gestaakt was en de zaak werd geseponeerd vanwege onvoldoende bewijslast. Voor de andere criminele feiten in de economische sfeer die zij begaan hadden zijn ze later wel veroordeeld. Ze hebben hun leven nog steeds niet gebeterd en zitten met grote regelmaat in de gevangenis. Geen eer aan te behalen derhalve.

Dit onbetrouwbare en, ook voor mij als jurist en criminoloog, volstrekt ondoorzichtige gedrag van de arrondissementsrechtbank te Breda, verhindert tot op de dag van vandaag dat ik mijn woede van me af kan zetten en mijn rouwproces kan afsluiten.

Ik heb er alles aan gedaan. Ik heb over het thema "Zinloos Geweld" geschreven, ik heb er in dit blad jaren lang mijn mening over gegeven in een column en meegewerkt aan de totstandkoming van de VOVK. Ook veel nagedacht over eigenrichting. Zeker de eerste tijd kun je niet verder kijken dan naar de eigen situatie.

Alle eer gaat in dit opzicht uit naar de actie "Kappen Nou" van Jan Kloppenburg, de eerste die er in slaagde breder te kijken dan naar de eigen casus. Met een aantal betrokken ouders zijn wij toen verder gegaan om de belangen van ouders van vermoorde kinderen gezamenlijk te behartigen. Dat was een moeizaam proces omdat de meeste ouders niet verder konden kijken dan hun eigen situatie met hun eigen kind. Het eigen verdriet, de eigen behoefte aan publiciteit, pogingen om de

politiek te mobiliseren op individuele gevallen. Begrijpelijk maar zonder blijvend rendement.

Die fase is eindelijk doorbroken met het ontstaan van de VOVK, die er in slaagde om op te gaan treden als belangenbehartiger voor het geheel. Er staat nu een sterke vereniging die de belangen van onze vermoorde kinderen en hun ouders, broers en zussen ferm en consequent behartigt. Belangen in de zin van nazorg, hulp tijdens de juridische procedures, het wakker en gemobiliseerd houden van de politiek, rechtshulp, informatieplicht van het O.M. etc.

Ik heb jarenlang vanuit mijn professie als criminoloog en vader van Bart geprobeerd om mijn bijdrage te leveren. Ik heb tevergeefs geprobeerd om een beetje sluitende definitie te vinden voor het begrip "Zinloos Geweld". Het is een begrip zonder begin en zonder eind. Iedere vorm van Zinloos Geweld gaat het menselijk begrip te boven.

Ik ga stoppen met mijn activiteiten voor de vereniging en dit blad. Na 25 jaar moet ik, omdat mijn bezig zijn met dit thema obsessief dreigt te worden. Ik sta er mee op en ik ga er mee naar bed. Dat is niet goed voor mij en zeker ook niet voor mijn gezin. Het wordt tijd dat ik de activist in mij inruil voor een beetje wijsheid en reflectie.

Maar ik doe dit met een heel gemeend "Dank-jewel" naar jullie allen. Ik ben- en dat klinkt wel gek- met veel plezier lid geweest van de Vereniging Ouders van een Vermoord Kind en hoop dat ik een zinvolle bijdrage heb geleverd.

Bart legde als hij uit ging en 's nachts thuis kwam altijd briefjes neer voor onze slaapkamer op de trap. Een paar dagen vóór zijn dood luidde de tekst als volgt:

"Lieve pap en mam, ik houd van jullie wat er ook gebeurt..... (Die D hebben we hem maar vergeven).

Zo was dat en zo is dat en wederzijds.

Het ga de Vereniging en al haar dappere leden goed.

Frank van Dijck, vader van Bart.

Redactie: Frank, heel veel dank voor al jouw bijdragen in de Cocon; het ga je goed!

VERHALEN OVER ROUW EN TROOST
Vereniging Ouders van een Overleden Kind
1 november 2015, Santpoort-Zuid

In de krant lees ik (Rien) een berichtje dat de vereniging een leden-bijeenkomst houdt op de zondagmiddag 1 november. Qua timing bijna niet te verbeteren, ja met één dag...2 november, Allerzielen. Mijn nieuwsgierigheid is gewekt en ik besluit een kijkje te nemen en daar heb ik geen spijt van gehad. Het was een meer dan aangename middag. Ik werd opgewacht door vrijwilligers die uit het eigen ledenbestand komen. De sfeer is zoals wij dat vanuit onze vereniging ook zo goed kennen. Enigszins timide voor de nieuwkomers, maar allen in gepaste rust en ernst. Allereerst mocht je een plakvliedertje voorzien van de naam van je kind en op het vlinderbord plakken. Daarna werd er een kaars aangestoken. Tijdens dat zo bekende ritueel dacht ik even...een vierde vereniging binnen de federatie? Gaandeweg de middag beseftte ik dat zo'n gedachte een brug te ver is. De doelgroep vraagt een andere belangenafstemming dan die van het Openbaar Ministerie en aanverwante partijen.

Het eerste deel bestond uit een lezing van Ide Wolzak, redactielid en animator van de VOVV. Na de pauze was er een opvanggesprek voor de nieuwkomers en een ronde-gesprek voor de leden. Emotionele verhalen, gelijkwaardig aan die wij elkaar in Leusden bij regelmaat voorhouden. Ook deze vereniging kampt met een terugloop en bemerkt minder animo, Weer een overeenkomst!

Al bij al was ik bijzonder onder de indruk van de voordracht van Ide. Vader van de op tienjarige leeftijd aan een hersenbloeding overleden zoon Wouter. In de ruim twintig jaar nadat dit het gezin Wolzak dit is overkomen, heeft zijn verhaal steeds meer vorm gekregen. Gaandeweg is het aangevuld en bijgeslepen. Het onderwerp zelf was nog zo puur en intens alsof het de familie vorige week was overkomen, een resumé uit de voordracht van Ide Wolzak: **Verhalen over rouw en troost**

.....Wat is rouw eigenlijk? Iets dat zo ingrijpend en zo ontwrichtend voor je hele leven is, hoe kun je dat omschrijven? Goeie vraag, moeilijke vraag. Het is zo'n begrip waarvan iedereen denkt te weten wat het is, vooral zij die het niet aan den lijve hebben ervaren. Alleen al dat verschil maakt het

omgaan van rouwenden met degenen om hen heen vaak zo moeilijk. Want wat rouwenden ervaren is zo totaal anders dan alles wat men erover denkt te weten, wat ik destijds zelf dacht er over te weten.

Om te beginnen is rouw iets dat niet te 'verwerken' valt, hoe populair de term 'rouwverwerking' ook is. Afval verwerk je; verwerken doe je bij de AVR, hoorde ik een Rotterdammer zeggen, bij de Afvalverwerking Rijnmond. We moeten af van die term, want de mensen om mij heen denken bij het horen van dat woord, dat wat 'verwerkt' is 'over' is, voorbij is, opgeruimd is, weggewerkt is. Maar dat is niet zo, dat kán nooit van toepassing zijn op het verdriet, op de rouw om de dood van mijn kind. Dat verdriet gaat nooit 'over', dat is nooit voorbij. Dat verdriet blijft altijd bij mij, dat verdriet is mijn levenslange metgezel geworden, en daarmee probeer ik te leven, zo goed en zo kwaad als het gaat. Mijn verdriet is door mijn hele bestaan heen gevlochten en heeft mij gevormd tot wie ik nu ben.

Dat betekent dat ik telkens opnieuw moet rouwen, wanneer er belangrijke momenten in mijn leven zijn. Wanneer er momenten zijn, gebeurtenissen plaatsvinden, waarop die lege plaats weer overduidelijk aanwezig is. Dat zijn momenten waarop we als gezin hoogtepunten of dieptepunten beleven, momenten waarop we als gezin, als familie allemaal bij elkaar zijn, op één na, waardoor het gemis weer heel nadrukkelijk wordt ervaren; *geen kind is zo aanwezig als het kind dat wordt gemist.*

De vraag blijft staan, wat is rouw eigenlijk? In ieder geval geldt: *Rouw verwerk je niet, rouw draag je!* En rouw dragen is zwaar werk, ik wankel vaak onder die loden last op mijn rug.

"Heb je al professionele hulp?" vroeg een collega mij na een week of zes, met een vanzelfsprekendheid die verontrustend is, omdat hij voortkomt uit een verwachtingspatroon dat uit gaat van een bijna totale medicalisering van onze samenleving, waarbij alles wat niet soepel en vlot verloopt en daardoor de dagelijkse gang van zaken verstoort, al snel een kwaal, een ziekte, wordt geacht te zijn, die om behandeling en genezing, om therapie vraagt. Maar een deskundige als Wim ter Horst, die ook lotgenoot van ons is, schrijft in zijn zeer troostvolle boek *Over troosten en verdriet: "Leed vraagt om troost niet om therapie."* Hoe kan ik dan wel getroost worden? Valt het wel te duiden wat troost is?

Troost zou omschreven kunnen worden als, en ik leun hierbij weer heel sterk op wat Wim ter Horst schreef: ... “een mens die rouw draagt steun bieden om op de been te blijven bij het doorleven van zijn verdriet, proberen hem overeind te houden wanneer hij dreigt te bezwijken onder die zware last, zodat hij mogelijkheden kan ontdekken om verder te leven en hij gaat ervaren dat *verdriet om het ene en vreugde om het andere elkaar op den duur wel verdragen*”.

Troosten is *aanwezig* zijn en naar mij *luisteren*, met al je zintuigen, naar wat ik zeg en vooral naar wat ik niet zeg, om te ontdekken wat ik op dat moment van je zou willen.

Troosten kan dan ook zijn, *weggaan* omdat ik je aanwezigheid op dat moment niet kan verdragen.

Troosten kan zijn op *mijn tijd* de chaos in mijn huis te lijf gaan, of mij helpen de tuin weer in orde te brengen. Maar het kan ook zijn, voorlopig alles laten zoals het is.

Troosten kan zijn, geen *adviezen* geven waar ik niet om vraag. Maar het kan ook zijn, mij *afhouden van impulsieve beslissingen* die niet zijn terug te draaien.

Troosten kan zijn, met mij gaan wandelen en met mij praten over mijn kind, wanneer ik daar behoefte aan heb. Maar troosten kan ook zijn, zwijgen wanneer ik naar de stilte wil luisteren.

Ik heb mijn verdriet *geen plaatsje* gegeven, nee, mijn hele wezen is er van doordrongen, het heeft mij gemaakt tot wie ik nu ben. Een bepaalde plek, dat ‘*plaatsje*’, dat kun je ontwijken, daar kun je omheen. Maar wanneer je *mij* wilt ontmoeten, wanneer je *mij* aankijkt, dan *kun* je niet om mij heen en dus ook niet om mijn verdriet. Rouw om een kind wordt nooit afgesloten, het is rouw met een open einde. Maar daarin heb ik ook ervaren dat *verdriet om het ene en vreugde om het andere elkaar op den duur wel verdragen*.

En dat vind ik een hele troost.

Adem (gedicht)

O lief koud kind
ik wil je in mijn armen
ik zou je willen warmen
mijn adem blazen in je mond
zodat het leven jou weer vindt
onder mijn voeten vaste grond

Ide Wolzak

PSYCHOLOGIE MAGAZINE jan. 2015 Rituelen verzachten

Na een overlijden kunnen we troost en betekenis vinden bij rituelen. Recent hebben onderzoekers van de Harvard-universiteit ontdekt wat het mechanisme is achter het helende troostende effect: rituelen herstellen het gevoel dat we controle hebben over ons leven, een gevoel dat door verlies onderuit wordt gehaald. Na een ingrijpende gebeurtenis voelen we ons vaak stuurloos. Terwijl het bewijs zich opstapelt hoe krachtig rituelen zijn en hoe groot onze behoefte eraan is, vallen er gelijktijdig veel weg door bv de ontkerkelijking, door het individualisme en door de afschaffing van starre en verplichte tradities. Het is de kunst om betekenisvolle rituelen in te lassen. Waarmee het leven weer mooier en draaglijker wordt. Voorbeelden van rituelen zijn:

Geef betekenis met symbolen. B.v. thee schenken uit een theekan van de overledene; een boom planten; een fotootje bij je dragen; elkaars hand vasthouden voor verbondenheid.

Gebruik vaste tijdstippen. Op een vaste, regelmatige of herhalende tijdstippen iets ter nagedachtenis doen. Bv op de zaterdagmorgen bloemen verversen; of voor het slapen gaan. Een herhaling van handelingen werkt goed.

Kies een speciale plaats. Kies voor het ritueel een plek waar je dierbare overledene graag kwam of men iets speciaals gedaan heeft.

Betrek iedereen bij het ritueel. Geef iedereen een taak of een onderdeel; of laat iedereen achtereenvolgend hetzelfde doen.

Spreek zintuigen aan. Kleed rituelen aan met geur, geluid, muziek en smaak. Kerkklokken bv kunnen ons tot tranen roeren. Maak het lievelingsgerecht op haar/zijn verjaardag; draai de muziek op zijn/haar uitgaansavond. Kleed je speciaal aan wat verbinding heeft met de overledene.

Geef ruimte voor verandering. Herhaling geeft houvast en rust. Maar als je er te star aan vasthoudt, worden ze rigide en saai. Om rituelen in stand te houden moet er ruimte over blijven voor verrassingen. Gewoontes kunnen welkom zijn, maar verplichtingen kunnen gaan benauwen.

Vitamines tegen agressie bij gevangenen

4 September 2015. Gevangenen in zeven instellingen krijgen vanaf volgend jaar voedingssupplementen in de hoop dat ze daardoor minder agressief worden. Het gaat om een experiment van het ministerie van Justitie en Veiligheid naar aanleiding van eerder onderzoek met positieve resultaten. Gedetineerden krijgen in principe genoeg voedingsstoffen binnen via de dagelijkse maaltijden, zegt een woordvoerder van het ministerie die een bericht in de Volkskrant bevestigt. De supplementen zijn specifiek gericht op het verminderen van agressie. Het gaat daarbij om visolie, vitamines en mineralen.

Recherche heeft gebrek kennis en ervaring

6 September 2015. Recherchewerk van de politie wordt gehinderd door een gebrek aan kennis en ervaring. In totaal heeft de politie 160 van dergelijke 'knelpunten' die de opsporing van strafbare feiten bemoeilijken, schrijft NRC Handelsblad zaterdag op basis van het door de Politieacademie opgestelde rapport Recherchetoestanden. Het onderzoek stamt al uit 2011, maar omdat de resultaten zo schokkend waren werd het tot de dag van vandaag stilgehouden. „Het rapport is nog niet achterhaald. De problemen zijn alleen maar erger geworden”, zegt Nicolien Kop, lector criminaliteitsbeheersing en recherchekunde aan de Politieacademie in Apeldoorn en opsteller van het rapport.

Rechtbanken krijgen minder strafzaken

20 September 2015. Rechtbanken in Nederland krijgen steeds minder strafzaken aangemeld. Er is een duidelijke terugloop te zien en die trend zal zich in 2016 doorzetten, stelde de Raad voor de Rechtspraak vrijdag. „In 2015 is een lichte daling van het aantal zaken zichtbaar en de verwachting is dat het in 2016 iets sterker daalt”, aldus een woordvoester. Het is nog speculeren over de oorzaak, maar het kan wellicht de reorganisatie bij de politie zijn of door dalende criminaliteitscijfers komen. Of de trend leidt tot overcapaciteit bij de rechtbanken moet nog bekeken worden, aldus de Raad.

OM pakt accountant en notaris harder aan

23 September 2015. Justitie treedt harder op tegen zakelijk dienstverleners die fraudeurs en

andere criminelen bijstaan. De afgelopen jaren zijn 22 zaken met accountants naar de tuchtrechter gestuurd. Het OM wil de aanpak verder uitrollen naar notarissen en advocaten, zeggen Rutger Jeuken, officier van justitie, en Ron Dohmen, FIOD-registeraccountant, in Het Financiële Dagblad.

Politie onderschept zo'n 25 wapens per dag

4 Oktober 2015. De politie heeft vanaf begin 2013 gemiddeld 741 vuurwapens en verboden nepwapens per maand in beslag genomen. Dat betekent ongeveer 25 stuks per dag. Het gaat hierbij met name om handvuurwapens zoals pistolen, revolvers, (machine)geweren, pistoolmitrailleurs maar ook imitatiewapens en alarm- en gaspistolen die voor bedreiging gebruikt kunnen worden. Dit blijkt uit een overzicht van de politie dat in handen is van de NOS. Het ANP heeft het overzicht ingezien. Het gaat specifiek over de periode januari 2013 tot en met afgelopen augustus. In Oost-Nederland werden toen verreweg de meeste vuurwapens onderschept, 3728 stuks. Daarna volgen de regio's Rotterdam en Den Haag.

'Geweld tegen gevangenispersoneel daalt'

11 Okt. 2015. Het aantal geweldsincidenten tegen gevangenispersoneel is dit jaar scherp gedaald. Per honderd gevangenen komt het aantal incidenten in 2015 uit op ongeveer drie. Dat blijkt uit een schatting van het ministerie van Veiligheid en Justitie naar aanleiding van vragen van het ANP. Het ministerie baseert de schatting op de cijfers van de eerste acht maanden van dit jaar. Uit cijfers in bezit van het ANP blijkt dat er vorig jaar nog 7,3 geweldsincidenten tegen het personeel waren per honderd gedetineerden. In totaal waren er in 2014 ruim 10.000 gedetineerden, daarmee komt het aantal incidenten vorig jaar op 700.

Rechten kinderen nog te verbeteren

19 Oktober 2015. Met de tweede plaats in de KidsRights Index scoort Nederland wereldwijd goed bij het naleven van de rechten van kinderen. Volgens Marc Dullaert, oprichter en voorzitter van Stichting KidsRights en Kinderombudsman, moet en kan er echter nog veel gebeuren om de belangen van kinderen maximaal te behartigen. Dullaert pleit er al langer voor om kinderen meer bij beleidsvorming te betrekken. „Kinderen zijn niet alleen ontvangers van hulp, maar kunnen zelf ook verandering tweebrengen. Kinderen moeten daarom betrokken worden bij de zaken die hen direct aangaan”.

Stroom vluchtelingen vergt veel van agenten

21 Oktober 2015. De grote toestroom van vluchtelingen naar Nederland vergt veel van de flexibiliteit van politiemensen. Ze worden al wekenlang ingezet op andere werkplekken en op andere werktijden dan normaal, wat grote gevolgen heeft voor de agenten. Dat meldt de Nederlandse Politiebond (NPB) woensdag.

Eén van de gevolgen van de vluchtelingenstroom is dat veel politiemensen al wekenlang naar een ander deel van de regio of van het land worden gestuurd, om daar hulp te bieden bij de opvang van vluchtelingen. Volgens de NPB moet de politie alle zeilen bijzetten om overal nog genoeg mensen in te kunnen zetten.

Slachtoffers horen te laat over vrije dader

25 Oktober 2015. Het is vorig jaar ruim zestig keer gebeurd dat slachtoffers van zware misdrijven en nabestaanden te laat op de hoogte zijn gesteld dat de dader uit de gevangenis is. Dat blijkt uit cijfers die zijn vrijgegeven door het Informatiepunt Detentieverloop. Die organisatie informeert slachtoffers als de dader verlof krijgt, ontsnapt of vrijkomt. Het moet voorkomen dat een slachtoffer onverwacht de dader tegen het lijf loopt. Slachtoffers en nabestaanden krijgen deze melding alleen bij daders van zware misdrijven, zoals verkrachtingen, moord en ander ernstig geweld. De dader moet tot minimaal acht jaar cel zijn veroordeeld of tbs hebben gekregen, of de slachtoffers moeten in de rechtszaal spreekrecht hebben gehad. Advocaat Sébas Diekstra heeft de cijfers opgevraagd. Een cliënte van hem kreeg te laat bericht over het verlof van één van haar ontvoerders

PvdA wil kind korter in een politiecel

4 November 2015. Minderjarige verdachten moeten korter worden opgesloten in een politiecel. Nu kan dit verblijf nog maximaal zestien dagen duren, maar de PvdA wil dat voor kinderen beperken tot hooguit drie dagen. Daarna zouden ze naar een inrichting voor kinderen moeten. PvdA-Kamerlid Recourt vindt het niet goed dat kinderen in dezelfde politiecellen als volwassenen zitten. De cellen zijn sober en er is weinig kennis bij het personeel voor de omgang met kinderen, zei hij woensdag in de Tweede Kamer. Ook de Kinderombudsman en belangenorganisaties

hebben kritiek op het lang opsluiten van kinderen in politiecellen.

Justitie kampt tóch met zeven plagen

11 November 2015. De nieuwe hoogste ambtenaar op het ministerie van Veiligheid en Justitie Siebe Riedstra heeft een keur aan problemen aangetroffen op het departement waar hij kort voor de zomer aantrad. In een nieuwsbericht dat maandag werd gepubliceerd op het interne Rijksportaal maakt de secretaris-generaal, die overkwam van het departement van Infrastructuur en Milieu, duidelijk dat hij een naar binnen gekeerde en angstige organisatie aantrof. „Het beeld dat naar voren komt, is niet positief,” aldus Riedstra in het bericht. „De woorden ‘eilandjes’ en ‘verkokering’ worden veelvuldig gebruikt.” Ook valt het hem op dat zijn ambtenaren elkaar te weinig tegenspreken, en vaak meer bezig zijn met de belangen van hun eigen afdeling dan met die van het grootste departement van Nederland. Secretaris-generaal Riedstra wil de problemen te lijf gaan door „van zeven plagen naar zeven parels te gaan”, aldus het bericht. Zijn doel is dat „over vier jaar de blik van de buitenwereld op onze organisatie totaal veranderd zal zijn” vertelt Riedstra. In een uitgebreid antwoord op Kamervragen over dit artikel schreef minister Van der Steur in september dat het artikel „een onjuist beeld” gaf en dat het ministerie juist „goed bestuurbaar” was.

Minder ontsnappingspogingen.

13 November 2015. Het aantal ontsnappingspogingen uit gevangnissen is dit jaar verder gedaald. Slechts een gedetineerde probeerde in 2015 zijn cel uit te breken, tegenover vijf vorig jaar. In 2013 waren er nog elf pogingen. Dat meldt NU.nl woensdag op basis van cijfers van het ministerie van Veiligheid en Justitie.

Strafzaken in noorden vaker uitgesteld

13 November 2015. Strafzaken in de noordelijke rechtbanken lopen steeds vaker vertraging op vanwege aanhoudende problemen bij het Nederlands Instituut voor Forensische Psychiatrie en Psychologie (NIFP). Dat schrijft het Dagblad van het Noorden. Aanleiding is een ingrijpende reorganisatie, zegt een woordvoerder van het ministerie van V&J in de krant. De reorganisatie zou intern voor onrust hebben gezorgd. De locaties in Groningen en Arnhem werden opgeheven en verplaatst naar Zwolle.

AGENDA

12 December 2015

December-lotgenotenbijeenkomst te Leusden

Overleden

Begin november kregen wij bericht dat mevrouw Ria Payralbe, de moeder van Fabian Peter Brans, uit Alkmaar is overleden.

Wij wensen de familie heel veel sterkte toe.
Het bestuur

Rectificaties

In de Cocon van september 2015 zijn helaas 2 fouten geslopen:

- op de foto met het aapje op de schouder staat niet Thea Sebregts, maar Jeanette Martens
- onder de foto van Floris Sebregts staat ten onrechte Sebrechts

Onze excuses voor deze fouten

Redactie Cocon

Roosenburgh te Amsterdam

Iedere laatste zondag van de maand in café Roosenburgh op de begraafplaats De Nieuwe Ooster, aan de Kruislaan 126 te Amsterdam 11.00-13.00 uur.

Informele bijeenkomst voor nabestaanden en betrokkenen binnen en buiten Amsterdam, van wie een dierbare is overleden. U maakt op een andere manier kennis met rouw en verlies aan de hand van een thema zoals: wanneer verlies begint door te dringen; verwachtingen van jezelf en je omgeving; clichés; herinneringen; blinde vlekken; humor; overtuigingen; schuldgevoelens en hoop.

Foto Bert Pijs

Lotgenotenbijeenkomsten en jaarvergaderingen van de VOVK (voorlopig programma)

Ten tijde van de opmaak van de Cocon was het programma van ADS en de VVRS nog niet bekend.

19 maart	VOVK	ALV en lotgenotenbijeenkomst te Leusden
14 mei	VOVK	Lotgenotenbijeenkomst met spreker te Leusden
21 mei	VOVK	Nog in te vullen
18 juni	VOVK	Familiedag
3 september	VOVK	Lotgenotenbijeenkomst, wandelen
24 september	DHG	Dag Herdenken Geweldsslachtoffers te Alkmaar
5 november	VOVK	Lichtjesavond in De Wijk
19 november	VOVK	Lotgenotenbijeenkomst te Leusden
17 december	VOVK	Decemberbijeenkomst te Leusden

INHOUD

Van de redactie	Paul Kuiper	1
Van het bestuur	Jan van Kleeff	2
Dag Herdenken Geweldsslachtoffers	Paul Kuiper	3
Strenger straffen? (DHG)	A. Pemberton	4
Stil lopen naast het Lint (DHG)	W. Vreeburg	5
Zij horen de muziek niet (DHG)	R.A. Korver	6
Wereld van verdriet (gedicht)	Corja Bekius	7
Tijd te kort (gedicht)	Pieter Groen	
Het verhaal van ... Tamara Wolvers	Rien Verbiest	8
Het is al zo lang geleden... Judith Beelen	Rien Verbiest	10
Zonder vleugels (gedicht) Ria Schurer stopt	Annyed van den Heuvel	11
Ieder zijn mening	Het bestuur	
Wij herdenken... tot en met blz.	Paul Kuiper / Wil Vreeburg	12
20 Jr. VOVK	Onze kinderen	13
Diny en Willem Lambrechts		17
Het altaartje	Rien Verbiest	18
Molentaal	Annyed van den Heuvel	20
Leusden 14 november 2015	Paul Kuiper	
Troost (gedicht)	Paul Kuiper	21
Inez Weski -interview HD-	Ide Wolzak	
Bedankt VOVK	Rien Verbiest	22
Verhalen over rouw en troost	Frank van Dijk	23
Adem (gedicht)	Ide Wolzak (VOOK)	24
Gelezen	Ide Wolzak	25
Nieuwsflitsen	Psychologie Magazine	
Agenda, rectificaties	Diversen	26
Inhoud		28
		29

